

Dobřichovické Kukátko

Čtvrtletník aneb čtvero ročních dob v životě věcí, slov, nápadů, zvířat, lidí.

Už je to 20 let, uf ... • O podivínech a sociální negramotnosti • **Veřejný prostor** • Inkové tak blízko...
Ještě Sokol • Za M. Cupákem • **Kultura** • Sport

DOB-Invest a.s.

- Dokončení Palackého náměstí Dobřichovice
- Dům Berounka přinese další možnosti pro bydlení a služby
- K nastěhování koncem roku 2010

VÍCE NEŽ POLOVINA BYTŮ JIŽ PRODÁNA.

DOB-Invest a.s.:

Za Mlýnem 2, 252 29 Dobřichovice, www.dob-invest.cz, dob-invest@dob-invest.cz
Tel.: 257 712 630, 222 331 350, 606 620 920

Onť jest světa Spasitelem/ Slovo učiněno Tělem: Syn Boží a syn člo-
věka/ Otec budoucího věka/ Děťátko. ¶ Jehož Panenka počala/ wy-
mě w chlévě porodila/ položila do Jesliček/ obvinula do plénčiček/ Děť-
átko. ¶ Vůl a Oslíček tu stáli/ a na Pána sou dýchali: Zahříváli Nemlův-
ňátko/ roztomilé Pacholátko/ Děťátko. ¶ Košílky ani Pasičky/ nemá od chu-
dě Matičky: Jehož všudy hněte sláma/ nemůž opatřiti máma/ Dě-
ťátko. ¶ Potmě ležíš, nemáš svíčky/ na Nebi svítí Hvězdičky: Ty jenž všech-
něm oděv dáváš/ sám jsi nahý/ a nic nemáš/ Děťátko. ¶ Chudí duchem Pastuškové /
vydali sou chvály nové: Vítež k nám Anjelský Králi, / te-
beť jsme zdávna žádali/ Děťátko. ¶ Herodes tě chtěl zabíti/ ale
Bůh to nechťel míti: Když Král bil Děti pro tebe/ schoval Bůh v Egip-
tě tebe/ Děťátko.

1. Veselé Vánoční Hody! Zpívejte, dítky Koledy. O tom, co se v skutku stalo, / že se lidem naro-
dilo / Děťátko.
2. Onť jest světa Spasitelem / slovo učiněno Tělem. Syn Boží a syn člověka/ Otec budoucího věka, / Děťátko.
3. Jehož Panenka počala, / v zimě v chlévě porodila, / položila do Jesliček, / obvinula do plénčiček, / Děťátko.
4. Vůl a Oslíček tu stáli / a na Pána sou dýchali. Zahříváli Nemlůvňátko, / roztomilé Pacholátko, / Děťátko.
5. Košílky ani Pasičky / nemá od chudě Matičky. Jehož všudy hněte sláma, / nemůž opatřiti Máma, / Děťátko.
6. Potmě ležíš, nemáš svíčky, / na Nebi svítí Hvězdičky. Ty, jenž všechněm oděv dáváš, / sám jsi nahý a nic nemáš, / Děťátko.
7. Chudí duchem Pastuškové / vydali sou chvály nové: Vítež k nám Anjelský Králi, / tebeť jsme zdávna žádali, / Děťátko.
8. Herodes tě chtěl zabíti, / ale Bůh to nechťel míti. Když Král bil Děti pro tebe, / schoval Bůh v Ejiptě tebe, / Děťátko.

Přinášíme tentokrát nekrácený, plný text známé písně *Veselé vánoční hody*. Její barokní zápis z kancionálu Jana Josefa Božana (1644 – 1716) *Slaviček rájský na stromě života slávu Tvorci svému prospěvující*, vydaného v Hradci Králové r. 1719. Autorem písně je zřejmě proslulý básník Fridrich Bridel (1619 – 1680). Původní zápis je přepsán do současné notace a text do současné jazykové podoby, přesto však jsme pro ukázkou ponechali některé typické rysy barokního pravopisu, zejména od dnešního úzu odchylnou kvantitu samohlásek a také velká písmena aj. Písnička budiž pozváním na každoroční štědrovečerní zpívání se souborem Ludus musicus, které nastane 24. 12. ve 23 hod. v kostele sv. Martina a Prokopa v Karlíku. Zazní půvabná *Vianočná omša* P. Georgia Zrunka (též: 26. 12 v 18.00 v Praze v Českém museu hudby v Karmelitské ul.).

ZAČÍNÁ 20. ZIMA

prožitá v „demokraci“

Vážení čtenáři,

když jsme připravovali toto číslo Kukátka, zrovna kolem bujely oslavy 20 let od Velkého listopadového sametového Převrácení. Samozřejmě, řečeno s P. Pithartem, 17. 11. je pro Čechy i Moravany silné datum ... z mnoha důvodů ... nejen pro „onen začátek intelektuální dekapitace českého národa“ na počátku války, ale dnes zejména pro to, co se stalo před 20 lety a co si tak dobře pamatujeme. Je to zvláštní: na zádech jsou ještě stále cítit obušky z Národní třídy a zážitky těch chvil jsou tak čerstvé, jako by to bylo včera. Ten strach doslova o život v té neuvěřitelné mlýnici na Národní, ta vzájemná soudržnost, ta vzájemná pomoc těm, co to slízili ještě víc ... A pak to jasné vědomí, že tohle byla poslední kapka, že pohár trpělivosti přetekl. A že ten původní strach mizí ... Pak měsíce euforie a léta procitání. Teď jedni volají: jsme konečně svobodní a žijeme v demokracii, nikdy jsme se neměli jako teď!, druhí namítají: jakápak svoboda, cestička té naší svobody je po čertech úzká a vládnou nám nikoli ti, koho jsme volili, nýbrž podivná mocenská a vlivová uskupení těch, „co spolu mluví“ a co si přeměnili správu našich věcí veřejných v jakési vlastní „eseróčko“, do něhož nikomu nahlédnout nedají ... Předseda jedné nejménovaně strany prohlašuje, že je „frustrovaný a plný deziluzí“. To je možná i pozitivní zpráva. Konečně se někdo z těch, co žijí „jiný život“ cítí přibližně tak, jako mnoho těch, jimž se tito veličánové „uvolili“ spravovat jejich věci veřejné. No jo, nic není zadarmo, ani svoboda, čest a čisté svědomí. Takže: znovu a znovu: díky těm, kteří to

tehdy vzali na sebe a načali cestu do svobody, jakkoli dlouhou, klikatou a relativizovanou, a kteří ten těžký úkol nesou dál. Držme tenhle dar, neustupujme. Partaje, žijící horizontem nejbližších voleb, se snaží zabrat celý pramen a obsadit všechny židle, ačkoli stále prokazují svoji minimální schopnost domluvit se mezi sebou na věcech pro stát prospěšných. Pesimismus? Nikoli! Nenechme si vzít naději. Nenechme si vzít onu košatou, pracovitou a svobodnou občanskou společnost, byť se to Nejvyššímu Klimatologovi a jeho partě tak nelíbí! Ne oni, nýbrž my jsme solí téhle země! To je naše naděje a naše budoucnost. My a naše víra v občanskou svobodu ... Zimní Kukátka by Vám k tomu chtělo také říci své. Co v něm najdete? Řadu aktualit o životě obce, ať už jde o věci mezi auty a pěšáky, nebo novinky týkající se stavění v obci. Ještě se vrátíme k výročí Sokola a vzpomeneme také osobnosti Ing. M. Cupáka. Nabídneme Vám také zajímavý příběh mladého studenta z Peru a novinky z Nadačního fondu Inka, který se u nás opět představil krásnou výstavou. Přečtete si také zprávy z kultury a sportu, které Vám jistě udělají radost. Redakce Kukátka vám k tomu poctění přeje dobrou pohodu. A navíc také poklidný Advent, radostné a požehnané Vánoce a vše dobré do nového roku. Znovu děkujeme za všechny Vaše ohlasy a těšíme se na další. Na způsobu distribuce tištěné verze Kukátka se nadále nic nemění. Kromě tištěné podoby (v níž by se mělo dostat na náklady vydavatele do všech dobřichovických domovních schránek, nedostane-li se k někomu, pak dej-

te vědět) rozesíláme Kukátko též elektronicky ve formátu pdf. Jakýkoliv nový zájemce může o tuto formu požádat. Rádi náš seznam rozšíříme. Naopak, nepřejete-li si Kukátko dostávat v elektronické podobě, samozřejmě Vás ze seznamu adresátů vyřadíme. Pokud jde o elektronické verze příspěvků, přijímáme běžné formáty, nejlépe však „.doc“ či „.rtf“, dovolujeme si však požádat, abyste svůj text nijak speciálně neformátováni, ulehčí nám to naše vlastní zpracování textu. Rovněž nám usnadní práci, jsou-li zaslané příspěvky vykorigované a jsou-li co nejméně ve sporu s jazykovou normou. A pokud nám chcete udělat radost, pište, prosíme, slovo *kurs* se s. Děkujeme Vám za pochopení a na Vaše příspěvky a reakce se moc těšíme.

P. S.:

Vážení čtenáři, protože se občas sejde více aktuálních příspěvků, než se do Kukátka fyzicky vejde, a my je nechceme odkládat do čísla příštího, nebo protože některé příspěvky obdržíme těsně po uzávěrce, kdy je do vydání dalšího čísla ještě daleko, zřídili jsme pro Vás na webové adrese Kukátka <http://www.dobrich.cz> rubriku, již jsme nazvali PŘESAHY. V ní tedy najdete od nynějška další zajímavé materiály ze života věcí, slov, nápadů, zvířat, lidí. Pokud budete mít chuť na uvedené příspěvky reagovat, je Vám k dispozici mailová adresa Kukátka: dobrich.kukatko@centrum.cz. Shledáme-li Vaše reakce přínosnými pro debatu o obecném dobrém, s Vaším souhlasem je též uveřejníme.

J. Matl a redakce

Zimní zastavení	3
Slovo redakce	4
Aktuality	6
Z našeho života	10
Spolky	13
Co duše bez těla neboli o zdraví	18
Dobrá adresa	20
Z historie	21
Osobnosti	22
Kultura	25
Tip Kukátka / Sport	32

Dobřichovické Kukátko

Registrováno Ministerstvem kultury České republiky pod č. MK ČR E 12574.

Vydává Dobřich s. r. o., 5. května 3, Dobřichovice
IČ: 64827640.

Řídí redakční rada ve složení: Ing. Vladimír Bezděk, Doc. RNDr. Emil Calda, Ing. Daniel Havlík, PhDr. Jiří Matl (předseda), Mgr. Jana Váňová.

Grafické zpracování: Atelier ZXU (info@zxu.cz)

Tisk: Ofsetová tiskárna SWL

Středohorská 549, 104 00 Praha 10 – Uhřetěves

Uzávěrka tohoto čísla 15. 11. 2009. Uzávěrka příštího čísla cca 15. 2. 2010. Kukátko vychází v první polovině března, června, září a prosince.

Adresa:

Jiří Matl, Strmá 139, 252 29 Dobřichovice
(dobrich.kukatko@centrum.cz)

Distribučováno zdarma v Dobřichovicích laskavou péčí poštovních doručovatelů a smluvních partnerů.

Kukátko můžete také obdržet e-mailem ve formátu PDF a najdete je rovněž na Internetu v rámci stránky www.dobrichovice.cz nebo www.dobrich.cz.

Fotografie na titulní straně: Atelier ZXU

17. LISTOPAD

Státní svátky jsou pro mě často příležitostí k dohánění pracovních restů. Nikdo neruší, krásný klid na práci. Letošní 17. listopad se však z tohoto stereotypu vymykal. Neměl jsem potřebu sednout k počítači, ani se poohlížet po jiných povinnostech. 20. výročí listopadových událostí 1989 působilo téměř magicky. Cítil jsem bytostnou potřebu prožívat revoluční euforii znovu. Na Albertově a Národní třídě jsem v roce 1989 nebyl – do dění jsem se zapojil až od pondělí 20. listopadu. Proto jsem nevyrazil do stejných míst ani letos, ale s chutí jsem si mnohé připomněl večer u dobře udělaného komponovaného pořadu České televize. Předtím jsem se však vydal do řevnického kinosálu na „20 let Našich novin spojených se vzpomínkou na listopad 1989“.

Seděl jsem ve zcela naplněném sále, sledoval sérii vystoupení poberounských kulturních souborů, v nichž nechyběli ani předrevoluční pionýři a soudruzi pohraničníci a milicionáři, poslouchal vzpomínky na zakládání Občanského fóra v Řevnicích a v Zadní Třebani i na začátky vydávání Našich novin, které sídlí v Zadní Třebani, ale v Řevnicích mají nejvíce čtenářů. A při tom jsem sám pro sebe vzpomínal na události konce roku 1989 a začátku roku 1990 v Dobřichovicích, a taky na první roky Kukátka. Vždyť Kukátko je ještě starší než výročí pádu komunismu a v období let

1985 – 1989 jsme byli nejednou na koberečku u předsedy nebo tajemníka MNV za články, které se nelíbily, nebo jsme také vydali Kukátko s bílou stránkou a v dalším čísle vysvětlovali zásah „cenzury“. Jen škoda, že se asi nedochovaly kazety s tajnými nahrávkami, které jsme při pohovorech na MNV poživovali na v tašce zapnutý kazetový magnetofon a báli se, zda nebude slyšet cvaknutí, kdyby kazeta došla až na konec. Nebo je někdo z kolegů v redakční radě pečlivě uschoval?

Při sezení v řevnickém kině mě zamrzelo, že jsme podobný vzpomínkový večer na období těsně předrevoluční, revoluční a těsně revoluční nezorganizovali také v Dobřichovicích. Určitě by bylo, co si připomenout.

Ten čas ale letí! Při prvních demonstracích na Václavském náměstí v týdnu od 20. 11. 1989 jsme pokukovali, odkud na nás vyběhne policejní jednotka a demonstraci rozežene. Při jedné z pozdějších demonstrací jsme však cítili, že se to láme. A přemýšleli, co bude dál. A kde budeme za takových pět let. Dnes mi připadá neuvěřitelné, že se díváme zpět s odstupem dvaceti let, vidíme chyby dnešní politiky a přemýšlíme, kolik dalších let musí ještě uplynout, abychom se stali opravdu vnitřně demokratickou společností, za níž i za její politiky se nemusíme stydět.

Daniel Havlík

CO SE STARÝM STATKEM U NOVÉHO PARKU?

Diskuse k článku Přestavba statku na hotel (Kukátko XXV)

Nejen obyvatelka Dobřichovic doc. Dana Puchnarová, ak. mal., ale i řada dalších obyvatel se diví a ještě se bude divit, že tak závažná změna zástavby klidového centra těsně u pracně obnoveného parku unikla pozornosti veřejnosti - lépe řečeno o ni nikak zvláště nestojí.

Vždyť v odpovědi na dopis řečené občanky není ani zmíněno, že dotyčná se domáhala ohleduplnosti ke všem občanům, občanům a dětem, kteří se natěšeně a spokojeně usazují na překrásných lavičkách našeho nového parku, dýchají s libostí občerstvující vzduch kolem nádherných stromů a s pohledem na hrající si robátka si užívají klidu a někdy i ticha přírody.

Leč pozor! Toho všeho si obyvatelé poklidného městečka Dobřichovic užívat již v budoucnosti nemají, neb u parku vyroste velký hotel s mnoha sportovními prostory a sály, s podzemím, kde jsou plánována parkoviště pro 200 aut.

V posledním Kukátku sice byl otištěn stručný výčet aktivit, které svým hostům bude hotel nabízet, leč např., jak vysoká to bude stavba a kudy že vlastně budou auta přijíždět, jsme se nedozvěděli. Možná, že si čtenáři vzpomenu, s jakým nadšením se vlastenecky psalo (a to v Kukátcích i v Informačních listech), že naše město bude klidné, při jednání o nových záměrech přizpůsobí se vše potřebám obyvatelstva, jež je složeno převážně z bytostí milujících krásy přírody, - a proto že se sem nastěhovaly nebo že tu žijí od dětství, že se tu nebudou stavět vícepatrové budovy, že občané budou moci mít ke všemu připomínky a jiné pohádky.

Podle sděleného faktu, že stavbu řečeného „seminárního“ hotelu iniciovali, vymysleli a naprojektovali odborníci z DOB-Investu a společnosti Diman, usuzuji, že Dobřichovice dobře znají, ale že pravděpodobně nepatří ke stovkám pěších uživatelů našeho centra ani k rodinám a matkám s malými dětmi, natož ke skupině dospívající mládeže, která mimochodem v posledních letech doznává velkého množstevního nárůstu.

V závěru článku v Kukátku XXV/2009/3 – Podzim na str. 11 pan Ing. Havlík sice píše o současné ekonomické krizi, která brání v realizaci projektu, ale slibuje, že najde vhodné spoluinvestory, aby se projekt mohl realizovat. Doslova píše, že projekt „se nám zdá pro dané místo natolik zajímavý“!

Právě - a zde spatřuji ono úskalí: je ono **DANÉ MÍSTO SKUTEČNĚ VHODNÉ PRO RUŠNÝ MEZINÁRODNÍ HOTEL?**

A která instituce ono místo dala? Územní rozhodnutí bylo pravomocně vydáno v tomto roce. Domnívám se, že v tom případě to bylo konáno také s vyloučením veřejnosti, o čemž píše ve stejném čísle Kukátka pilný spoluobčan Z. Holý.

Vždyť existuje tolik daleko finančně skromnějších možností, jak by tento areál u parku mohl sloužit naší dobřichovické veřejnosti, jejím dětem a mládeži, aniž by musely být prováděny rozsáhlé výkopy a vynaloženy obrovské finanční částky.

Areál bývalého křižovnického statku by mohl výborně doplnit aktivity pro volný čas našich dětí a mládeže, jež se tak dobře začaly s menšími dětmi a seniory v rekonstruovaném parku.

Dovolte, abychom nyní nastínili záměr, který by naše občany mohl potěšit. V prostorách bývalého statku by mohla být plánována klidová a vzdělávací či odpočinková činnost. V Dobřichovicích chybějí herny pro děti pro případ špatného počasí, herny na stolní a sálové sporty (ping - pong, bowling a j.), klubovny pro mládež, klubovna pro šachy a j. společenské hry, dílny pro řemesla, na př. umělecké řezbářství, práce s kovy, drátování a výstavní prostory pro amatérské výrobky, mohou tam být prostory pro atelie-ry zájmové umělecké činnosti, dílny pro radiotechniky, elektrotechniky a mechaniky, velmi chybí hudební a divadelní zkušebna, která by jistě lákala naši zlatou mládež. Kromě toho by nebylo k zahazení doplnění areálu parku o hygienické zázemí (WC). Při větší finanční dotaci by však bylo dobré zbudovat alespoň menší krytý plavecký bazén, který zde také výrazně chybí. Do těchto všech činností by jistě se zájmem a velkou chutí doprovodili své děti či vnuky i dospělí rodiče či babičky a dědečkové.

ODPOVĚĚ NA VÝZVU doc. Dany Puchnarové

Vážená paní docentko, překvapuje mě, že až nyní otevíráte diskusi k přestavbě bývalého statku na hotel a navozujete dojem, že o tomto záměru málokdo věděl. Dovoluji si konstatovat, že územní rozhodnutí probíhalo ve formě veřejného vyvěšení, tedy nejotevřenějším způsobem umožňujícím účastnit se široké veřejnosti. Na základě žádosti společnosti DOB-Invest o územní rozhodnutí o umístění stavby z ledna 2008 svolal stavební úřad veřejné ústní jednání, které se

Je jisté, že na takovou kulturní náplň by bylo třeba sehnat grant od města Prahy, ale i od EU. Ale domnívám se, že bychom si mohli vzpomenout i na blahé časy brigád a zkusit v nastalé krizi např. svépomoc občanů i pomocí sponzorů z našeho ctihodného města a okolí. Vždyť ne jeden podnikatel má dítka hravá, jiný zase dospívající, a tak ledacos by v současné době mohlo být provedeno ne-tradičně vlastními silami a rukama i s málo penězi. Máme zde dokonce i projektanty a architekty. Proto se obracím na spoluobčany s návrhem (pokud to ovšem redakce Kukátka dovolí), aby se k těmto záměrům co nejvíce vyjádřili, a to jak k obsahu aktivít, tak k realizační fázi.

Však v našem zastupitelstvu i v redakcích zmíněných regionálních médií jsou shromážděny osobnosti, vynikající kreativitou i organizačními schopnostmi, které dokážou zjistit skutečný veřejný zájem a realizovat jej. O tom není pochyb.

*Za K.A.P. doc. Dana Puchnarová, ak.mal.,
Dobřichovice*

konalo v dubnu 2008. Územní rozhodnutí bylo vydané v červnu 2009 po splnění všech stanovených podmínek, tedy po 1,5 roce od prvního podání žádosti. Již před zahájením územního řízení byl záměr prezentován zastupitelům a v době projednávání byl zveřejněn v Kukátku, tedy jeho prostřednictvím byla informace o hotelovém projektu dostupná ve všech dobřichovických domácnostech.

Záměr nevyvolal žádné averze ani větší diskuse (na rozdíl od bytového domu Be-

rounka, jehož výstavba byla nyní zahájena v ulici 5. května po velmi dlouhém přípravném období a několikrát předělávaném projektu). Důvodem kladného přijetí plánované přestavby statku ze strany těch, kteří se seznámili s projektem, je pravděpodobně skutečnost, že plánovaný hotel zachovává současný ráz zástavby – jedná se o uzavřený areál s budovami po obvodě, jejichž výška příliš nemění tu dnešní. S rekonstruovaným parkem není ani v nejmenším v kolizi. Vjezd do areálu je ve stejném místě jako dosud a teprve uvnitř areálu je vjezd do podzemních garáží. Právě např. vjezd do garáží byl v projektu několikrát upravován na základě připomínek. Plánované podzemní garáže nejsou pro 200 aut, ale jsou přibližně poloviční, a provoz v areálu téměř jistě nebude víc zatěžující pro své okolí než současný provoz osobních a nákladních aut do statku se stavebninami, sklady a dílnami.

O možnostech využití bývalého statku přemýšlíme mnoho let. Jakákoliv přestavba musí být ekonomicky smysluplná, tzn., že musí mít nějakou návratnost a provozní soběstačnost. Výčet aktivit ve Vaší výzvě je sice společensky velmi zajímavý, ale neznám nikoho, kdo by takové aktivity v soukromých, nikoliv obecních objektech v potřebné míře financoval. Pokud však přijde investor, který bude mít zájem zaplatit vybudování divadla, či sportovních objektů pro veřejnost, kluboven, heren, apod., rád s ním o tom povedu diskusi. Mnohé z toho, co uvádíte, by muselo být investováno z veřejných zdrojů, což je v současné době nereálné. O možnost realizovat některé z uvedených aktivit jsem se sám velmi zajímal a marně hledal případné dotační tituly. Veřejná diskuse na dané téma, ať již v tisku, nebo formou nějaké besedy, nemá nyní příliš smysl. Diskuse s investory, kteří by kromě peněz přišli s vlastními nápady, je vítaná.

Pro jakékoliv přemýšlení nad využitím are-

álu statku je potřeba si uvědomit, že DOB-Invest a.s. i její dceřiná společnost Diman vynaložily milionové částky do kupní ceny předmětných nemovitostí a dílčích oprav a investují další značné prostředky do projektové přípravy pro nové využití. Rekonstrukce jižního křídla statku a vybudování sálu Dr. Fürsta pro kulturní účely byla před více než 10 lety dobročinná akce, jejíž náklady se nikdy nevrátí. Není v možnostech DOB-Investu takovou akci opakovat, přičemž pro obnovu celého areálu se jedná o investice o několik řádů vyšší. Umím si představit, že areál statku by šlo využít pro bydlení. Dokonce by to bylo pro DOB-Invest nejjednodušší řešení, přesně v duchu dosavadních aktivit. V rámci projektování bytů k prodeji by opět vznikly i nebytové prostory k pronájmu a možná by některé mohly sloužit i k Vámi vyjmenovaným aktivitám. Může se i stát, že nás okolnosti dovedou k úvahám o změně projektu v tomto směru. Ale zatím nejsem přesvědčen, že to je pro Dobřichovice optimální. Kapacita mateřské i základní školy je vyčerpaná a velká bytová výstavba by přinesla městu spíše komplikace. Proto hledáme využití, které zachová areál jako celek s jedním nebo jen několika provozovateli. Hotel s dalšími aktivitami pro jeho návštěvníky i širokou veřejnost je z hlediska DOB-Investu složitá a riziková aktivita, ale pro Dobřichovice mi připadá zajímavá. Navržený projekt je pro dané místo architektonicky přínosný. V tom spočívá význam věty z minulého Kukátka, kterou jste si vysvětlila trochu jinak.

Na závěr opakuji, že smysluplné diskusi o případných modifikacích projektu se nebráním. Ale není to o probírání, co se komu líbí, či co komu v Dobřichovicích chybí. Je to o konkrétních jednáních s investory, kteří by měli o účast na projektu vážný zájem.

*S pozdravem
Ing. Daniel Havlík, DOB-Invest a.s.*

VEŘEJNÝ PROSTOR

jak jej využíváme?

7. číslo Informačního listu přineslo zprávu o rekonstrukci Krajníkovy ulice a o zajímavém ustavení režimu obytné zóny tamtéž. To je třeba jen a jen uvítat. Navíc nás to inspirovalo k úvahám o využívání společného veřejného prostoru. O tom, co si kdo z něho bere a na cí úkor. A opět se objevily již tradiční otázky o tom, zda jsou Dobřichovice místem k příjemnému přebývání a přecházení, či místem k projíždění a pojíždění. Ale i o tom, zda je možné, aby se třeba chodci a řidiči stali někdy v budoucnu partnery a nikoli konkurenty či nepřáteli. Vycházeli jsme i z rozhovorů s pěšáky, se seniory, s maminkami s kočárky a s nejmenšími z chodců. S danou problematikou souvisí i zřízení přechodů pro chodce v Tyršově ulici. V obou případech se jedná nepochybně o průlom do přebývání v Dobřichovicích – a zajisté k obecnému dobrému. Proto bychom se tomuto tématu chtěli věnovat obšírněji a zkusíme iniciovat na stránkách Kukátko jakousi veřejnou debatu o těchto tématech, o tom, co se nás všech bytostně týká, neboť zde společně přebýváme a Dobřichovice jsou naším společným domovem. Pro začátek jsme položili několik otázek panu starostovi **Ing. Michaelu Pánkovi** a požádali jej o vyjádření.

Kukátko: *Vážený pane starosto, velmi vítáme ustavení režimu obytné zóny v nově rekonstruované části Krajníkovy ulice na Brunšově. Rádi bychom se zeptali, čím je Krajníková výjimečná, že v ní byl nastolen tento režim? Tedy čím se liší od ostatních ulic Dobřichovic, v nichž je obdobný styl přebývání a v nichž tento režim není? Je naděje, že se podobného dárku dočkají i spoluobčané*

přebývající v dalších podobných ulicích? Z rozhovorů s těmi, kdo v Krajníkově bydlí, i z vlastní zkušenosti víme, že režim v praxi málokdo dodržuje. Jak jej prosadit či kontrolovat?

V ulici byly únikové zóny (chodníky) nahrazeny záhony s rostlinami. Chápeme, že to vychází z logiky celého záměru. Nejsme si však jisti, že automobilisté se s tímto záměrem zcela identifikují. Dochází tak často k situacím, že např. maminka s kočárkem a s dítětem za ruku, musí jít s i kočárem nutně do kytěk, když se u ní potkají dva protijedoucí automobily. Neboť ti v autech jí většinou jiné řešení nenabízejí ...

M. Pánek: Nejprve je dobré si odpovědět na otázku, co je to obytná zóna a jaké jsou odlišnosti v provozu na ní. Obytná zóna je dle § 39 zákona 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích zastavěná oblast, jejíž začátek je označen dopravní značkou „Obytná zóna“ a konec je označen dopravní značkou „Konec obytné zóny“. Jaké jsou odlišnosti provozu v obytné zóně? V obytné zóně směji chodci užívat pozemní komunikaci v celé její šířce, přičemž se na ně nevztahuje § 53 (Chůze) zákona 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích. Hry dětí na pozemní komunikaci jsou dovoleny jen v obytné zóně. V obytné zóně a pěší zóně smí řidič jet rychlostí nejvýše 20 km/hod. Přitom musí dbát zvýšené ohleduplnosti vůči chodcům, které nesmí ohrozit; v případě nutnosti musí zastavit vozidlo. Stání je dovoleno jen na místech označených jako parkoviště. V obytné zóně a pěší zóně musí chodci umožnit vozidlům jízdu. To platí i pro děti hrající si

v obytné zóně. V obytné zóně se připouští stání vozidel pouze na vyznačených místech. Zastavení je povoleno i mimo tato parkovací místa, ale musí být splněny další podmínky pro zastavení dané § 25 zákona 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích.

Ulice Krajníkova, vzhledem k tomu, že byla rekonstruována v celém rozsahu, mohla být tedy od počátku naprojektována jako obytná zóna, a tedy plnit veškeré parametry nutné pro toto označení. V Dobřichovicích jsou zatím tyto zóny tři. Plánujeme ještě nějaké další, ale neuvažujeme o plošné obytné zóně Dobřichovice. Dodržování pravidel silničního provozu v obytné zóně je v zásadě na stejném principu jako dodržování 50 kilometrové rychlosti v obci či ostatních pravidel silničního provozu a záleží na slušnosti řidiče, zda pravidla dodržuje. Na nás je, abychom pravidelně nechávali dodržování těchto pravidel kontrolovat městskou policií a ta aby porušování trestala.

K.: *S danou problematikou souvisí i nově zřízené přechody pro chodce v Tyršově uli-*

ci od mostu směrem k nádraží. I zde je třeba nové přechody v křížení s Hýčkanou uličkou a Svážnou rovněž uvítat, přecházení tam je značně obtížné a rizikové. Chceme se však zeptat, proč nebyl přechod také u Strmé ulice. Nedomníváme se totiž, že by byla chodci méně frekventovaná než zmíněné dvě ulice. Často trvá několik minut, než je možné tam přejít, neboť proud automobilů je takřka nepřerušen a nikoho z řidičů ani nenapadne, aby dal chodcům přednost.

M.P.: Jsem rád, že se podařilo po letech snažení tyto přechody zcela legálně zrealizovat. K možnosti zřízení přechodu u ulice Strmé musím bohužel říci, že v tomto místě není zřízení přechodu možné. Zřízení nového přechodu podléhá stavebnímu povolení. Jedním z těch, kdo se musí ke zřízení přechodu vyjádřit je Policie ČR. Ta vyžaduje, aby byly splněny rozhledové poměry v místě přechodu. Lidově řečeno musí být splněna podmínka, že přechod jde z chodníku na chodník, což v prostoru ulice Strmé možné není.

K.: *Děkujeme za rozhovor.*

O PODIVÍNECH a sociální negramotnosti

Gramotnost – jak známo – znamená, že dovedete číst a psát, což je dovednost, kterou jste získali nejspíš už v první třídě základní školy. Je to dovednost užitečná a potřebná, ale dlouho s ní nevystačíte. Jakmile člověk trochu povyroste, zjistí, že gramotnost přes čtení a psaní není gramotnost jediná, ale že jich existuje celá řada; dokonce se mi zdá, že v dnešní době skoro každého půl roku přibývá další. A tak dnes kromě zmíněné gramot-

nosti ohledně čtení a psaní máme gramotnost počítačovou, finanční, právní, jazykovou a já nevím, jakou ještě; mnohé osoby se pyšní gramotností fotbalovou, gramotností přes zpěváky, přes televizní seriály a módu, jiné jsou gramotné ohledně všelijakých esoterických nauk, jako je třeba astrologie, numerologie, horoskopy a vykládání karet. Nemyslete si ale, že vaše gramotnost v nějakém tom oboru je tak dokonalá, že vám

zajistí úspěšné překonání veškerých životních úskalí. Znáám řadu osob, které jsou počítačově gramotné, ale když jim dáte něco spočítat, jsou úplně vedle! O bankéřích se domnívám, že jsou finančně gramotní, ale mám dojem, že jim to nezaručuje, že se jejich peněžní ústavy nepoloží! Také svou právní gramotností si nebudte příliš jisti, protože každý jen trochu mazaný advokát vás snadno vyvede z omylu. A i když ovládáte cizí jazyky a jste tedy gramotní jazykově, nemusíte se vůbec domluvit s manželkou, přestože umíte esperanto a anglicky hovoříte, jako když bičem mrská. O gramotnosti v oborech podobných astrologii a numerologii se šířit nehodlám, protože mi není jasné, jak se gramotná osoba může těmito naukami vůbec zabývat. Přes uvedené výhrady se však dá říci, že skoro každá gramotnost je prospěšná a že čím více jich máte, tím snáze přejijete.

Ve výše uvedeném výčtu jsem se nezmínil o gramotnosti sociální, která spočívá v tom, že dodržíte pravidla a zásady, které činí člověka člověkem a na nichž se shoduje převážná většina civilizovaného lidstva. Tato gramotnost je však v očích některých současníků zastaralá a nemoderní a je prý jakžtakž omluvitelná jenom u starších osob podivinského charakteru, kteří už dávno NEJSOU IN. Takový podivín, jak už toto označení naznačuje, je člověk podivný, neboť bere ohled na druhé, toleruje jejich drobné nedostatky a snaží se je chápat. Zná cenu peněz, ale svou výdělečnou činnost nepovažuje za smysl života, tržní chování mu není cizí, ale nesnáší, když se někdo chová tržně na úkor jiných, nekrade ani netuneluje, akademický titul získal řádným způsobem, nečmárá po zdech a při řízení motorového vozidla nespílá chodcům ani cyklistům a už vůbec nepřichází v úvahu, že by uzavřenou obcí projížděl stovkou. Dovede uznat, že i ta potrhlá bába odnaproti má někdy pravdu a že ten bláznivý dědek

to tenkrát myslel dobře, i když se mu to v té vypjaté situaci trochu vymklo z rukou. Je jasné, že takový podivín to v životě nemá lehké. Veškeré potíže, které mu tento způsob života přináší, vyvažuje vědomím, že ví, co se sluší a patří, že nepřidělává práci policii ani přestupkovým komisím a že se za nic nemusí stydět.

Zatímco osoba sociálně gramotná považuje i ubožáka za člověka, osoba sociálně negramotná považuje lidi za ubožáky. Z tohoto přesvědčení pak vyvozuje, že na tyto chudáky, kteří dodržují morální zásady i za cenu, že nebudou oplývat hmotnými statky, není třeba brát ohled, protože si svůj úděl zaslouhují. Sociální negramota klidně překročí jakákoli nepsaná (a někdy i psaná) pravidla, tuší-li, že z toho bude mít prospěch, a je mu úplně jedno, že nějaký podivín nad jeho způsobu budou kroutit hlavou a mluvit o vychytralosti a nepoctivosti.

Ne že bych si to přál, ale občas si představuju, že před naší samoobsluhou stojí pranýř a na něm nějaká ta sociálně negramotná osoba s nápisem:

- OKRADL JSEM DŮCHODKYNÍ
- VYTUNELOVAL JSEM ČEZ
- VYSTUDOVAL JSEM PRÁVNICKOU FAKULTU ZA 14 DNÍ
- PORAZIL JSEM CYKLISTU A UJEL
- ZMLÁTILA JSEM MANŽELA

Samozřejmě vím, že představy tohoto typu jsou nerealizovatelné. Kdyby to zavedli ve všech městech a obcích, stál by na všech veřejných prostranstvích České republiky jeden pranýř vedle druhého a žádným náměstím by se vůbec nedalo projít. A tak vám, milí podivíní, nezbyvá než doufat, že sociálních negramotů bude časem ubývat. Nemyslete si však, že někdy zmizí úplně - sociální negramotnost, stejně jako jiná lidská vlastnost, kterou nehodlám jmenovat, je věčná.

HgS

OKÉNKO PRO SKŘÍTKY aj, ta krajta kamenná

Vážení čtenáři,

již jste si možná zvykli, jak se to ve zdejších hvozdech hemží všelijakou havětí. O brdských lesních skřítcích i obrech pobrdácích dávno víte. Tentokrát se zde však objevil tvor, jakého byste tu nejspíš nečekali. Zatímco skoro každý ví, že nejdelším hadem světa je Krajta mřížkovaná, nejspíš netušíte, že během akce *Dobřichovice, nejen do břicha více, ale i do nohou více* se kousek nad Dobřichovicemi zrodil had delší, než všechny dosud objevené a přírodovědci popsané exempláře. Je jím Krajta kamenná.

Pokud chcete tuto zdejší zvláštnost spatřit na vlastní oči, najdete nejprve ulici K Lomu. Tou stoupejte stále výše a výše, nenechte se zastavit závorou a dojdete až na rozcestí, kde již nelze pokračovat přímo za nose a je nutno se rozhodnouti, zda vpravo či vlevo. Vydáte-li se vpravo, po nějaké chvíli začnete procházet kolem kamenných mužiků různých velikostí a tvarů. Toto místo jsem si sama pro sebe pojmenovala Mužikoviště. Zde mi dovolte malou odbočku. Na svých cestách jste pravděpodobně již někdy narazili na kamenné mužiky. Jsou jedním z nejstarších druhů značení cest, můžete je potkat po celém světě. Najdete je nejen na horách, ale také na pouštích, v tundrách

či dokonce při mořeplavbách. Pomineme-li jejich náboženské, obřadní a jiné významy, slouží mužici především pro orientaci v terénu, který není jinak nijak značen. Oni sami nenesou žádnou další informaci, jen to, že jdete někam po správné cestě ... Mužiky odnepaměti udržovali lidé, kteří danou cestou procházeli. Každý, kdo nějakého mužika míjí, položí na něj jeden nebo více kamenů a pomůže tak ostatním, kteří budou někdy hledat téže cesty, by zbytečně nebloudili ...

A nyní zpět k Mužikovišti. Přestože je zde cesta dobře patrná, zdejší tvořivý lid neodolal a mnozí, kdož tudy procházeli, postavili zde svého mužika, by cestu sobě i jiným ozdobili. Můžete se tedy nechat inspirovat a postavit si zde též svého mužika dle vlastní fantazie. Nebo přidejte ruku k dílu společnému - kamennému hadu nekonečnému, jenž byl počat při výše zmíněné akci. Hadovi je možno přidat jeden neb více kamenů dle libosti. S každým dalším kolemjdoucím náš kamenný had, vlnící se podél cesty, o kousek povyroste...

Přeji Vám, ať vždy najdete tu správnou cestu, a Krajtě kamenné, ať nám pěkně roste.

Adéla Kándllová

badatelka v oblasti brdských lesních skřítků

FABIÁNEK SE MÁ K SVĚTU

Od 19. září, kdy byla v prostorách ZUŠ Dobřichovicích slavnostně zahájena činnost Rodinného centra (RC) Fabiánek,

uplynulo přes dva měsíce. Leckoho možná napadne, že je to příliš krátká doba na bilancování. Je však již dostatečně dlouhá,

aby se prokázala životaschopnost nové aktivity. A Fabiánek se má čile k světu.

Z odpoledních akcí: v říjnu jsme se sešli na Fabiánkově drakiádě. Vítr sice foukal méně, než bychom si byli přáli, ale děti běžely a draci létali. Ani v listopadu jsme se nenudili, například Svatomartinský lampionový průvod si, jak doufáme, všichni pěkně užili. Lampionů bylo tolik, že rozzářily celý břeh Berounky od zámku až k lávce, kde na děti čekaly svatomartinské rohlíčky. Přijel také sv. Martin na bílém koni a slíbil, že jen co objede všechny své pochůzky, napadá snít i u nás v Dobřichovicích.

Fabiánek má také specialitu, kterou se jiná obdobná zařízení pochlubit nemohou. Vlastní pohádky, které pro něj píše spisovatel Hynek Klímek, s nímž RC navázalo spolupráci již při svém vzniku. Náměty, co by se v pohádkách mohlo objevit, mohou přispět i starší děti a kdokoliv z návštěvníků centra. Vhodné náměty nezůstanou ležet ladem. Nápadití zájemci se tak mohou stát spoluvůrci pohádkové knížky, která by

z nových pohádek měla vzniknout.

Kromě příležitostných akcí má Fabiánek pravidelný program. Ten je určen pro děti (s rodičem) různých věkových kategorií. Cílem těchto lekcí je podpora vývoje dítěte formou her, rozvoj hrubé a jemné motoriky, rozvoj řečových schopností a zapojení se do kolektivu vrstevníků. Na hodinách jsou stále ještě volná místa, tak věříme, že maminky s dětmi ještě využijí této příležitosti a kursy navštíví.

A jaká je vize do budoucna? Určitě chceme být centrem otevřeným, a to jak lidem, kteří mají chuť se k nám připojit, tak i novým nápadům. Ale zároveň nechceme ztratit jistou komornost RC, zajišťovat aktivity, které budou vycházet z našich tradic a také pomohou vytvářet vztah k místu, kde žijeme. Pokud vás takový přístup oslovuje a máte co nabídnout, ať už jde o nápady či dovednosti, které lze ve Fabiánkově uplatnit, neváhejte a kontaktujte nás. Na setkání se těší RC Fabiánek (www.rcfabiánek.estranky.cz).

Z. Klímková

RODINNÉ CENTRUM LETÁNEK

Rodinné centrum Letánek v Letech v září úspěšně zahájilo svůj provoz. V současné době rodinné centrum nabízí 11 **pravidelných kursů pro děti** a 12 **pravidelných kursů pro dospělé**. Kursy probíhají od pondělí do neděle mezi 9-21h. Velká škála přednášek a cvičení je věnována **těhotným ženám a maminkám po porodu**. Vede je laktační poradkyně a certifikovaná dula, konají se každou středu. Nově vznikl **Klub aktivního stáří**, který nabízí besedy se zajímavými hosty, vzdělávací semináře, společná posezení, oslavy. Jde o pravidelná setkání nejen

pro seniory. Patronem je berounský spisovatel, sedmdesátník Jan Kříž, který dlouhodobě žil v Itálii. V nabídce je také Relaxační cvičení pro seniory, a to každý čtvrtek. RC Letánek nabízí plno zajímavých **odborných seminářů**, zaměřených na osobní rozvoj. Nechybí ani **poradna** a terapie určená pro děti, dospělé a seniory. Každý měsíc se o víkendech koná minimálně jedna **zábavná akce**. Každé úterý, středa a čtvrtek do poledne od 9 do 12h je také pro Vás a Vaše děti otevřena **volně přístupná herna** s malým občerstvením.

PROGRAM – PODZIM/ZIMA 2009-2010

- 4.12. **MANIPULACE S NOVOROZENCEM A KOJENCEM**
- 5. 12. **VESELICE S MIKULÁŠI, ČERTY A ANDĚLY**
- 8. 12. **JAK SPRÁVNĚ SEDĚT, STÁT, PRACOVAT**
- 9. 12. **KOJENÍ**
- 14. 12. **VÁNOČNÍ BESÍDKA NEJEN PRO SENIORY**
- 16. 12. **PŘIROZENÁ ANTIKONCEPCE PO PORODU A PŘI KOJENÍ**
- 19. 12. **VÁNOČNÍ DÍLNÍČKA**

Na **únor, duben a květen 2010** je plánován zážitkově vedený cyklus seminářů **Respektovat a být respektován**. Výchova dětí založená na uplatňování moci a síly je vyčerpávající a málo účinná, má negativní dopady na dítě. Tento seminář je určen všem, kteří se snaží o partnerský, respektující přístup ve výchově a v mezilidských vztazích. Na všechny kursy, přednášky a semináře je kapacita omezena. Proto neváhejte a předem se přihlašte na adrese: info@letanek.cz. Více informací o pravidelných kursech, seminářích a dalších akcích najdete na adrese www.letanek.cz.

RC Letánek

BEROUNKA, ŘEKA BEZ PRAMENE

„Sesedli jsme se onehdy s Janem Rendekem a on povídá: „Udělejme spolu knížku o řece bez pramene!“ Zpozorněl jsem – takovou neznám. Každá řeka má pramen! Jan mi vysvětlil, že myslí Berounku. Ta je Berounkou až od Plzně. Skládá se, pravda, z řady zdrojnic. Mže je jen jedna z nich. Trochu jsem polemizoval: Želivka se sice také nejdříve jmenuje Hejlovka a teprve od Želiva je Želivkou. Tak proč ne? Ale co Kosmas? Ten znal jen jeden název, jednu řeku Mži, od pramene až po ústí do Vltavy. Rozmanitě jí tehdy říkali: Mse, Mzye, Msa – a dokonce Míza! Asi podobně, jako staří Keltové, kteří takových „Mží“ či Msí pojmenovali několik. Třeba tu korutanskou Mies. Slůvko či jméno Mies zní úplně stejně jako německý název města na Mži, Stříbra. Je

to obdoba Sázavy nad Sázavou a Lužnice nad Lužnicí.

Etymologové mají dvojí názor na původ jména Mže nebo Mies. Jedni, slavisté (tedy slovansky orientovaní, nikoliv sportovní), se přiklánějí k názoru, že slůvko Mže i Mies souvisí se slovesem m'žeti ve smyslu kapat, mžít, mlžit a vidí tam i společný kořen s mhou, mlhou, gmlou i hmlou. Druzí, spíš germanisté, hledají jakýsi před slovanský základ v podobě slova mighia, znamenající prý tolik co močící. Močící nikoliv malo-stransky, ale jako páchnoucí voda. V tomto směru to ani s tím malo-stranským výkladem nekulhá. Co jiného je ten moč, jak říkávají v Plavsku.

Protože Plzeňská kotlina je vydatně zásobována hned několika řekami, ale má jen

jediný odtok, tak tam dozajista nějaká ta močící mláka bývala odjakživa. A protože všechny zdejší vody pramení v horských oblastech, kde není nouze o rašeliniště a vody do tmava zbarvené huminovými kyselinami, není divu, že až do 18. století se Mži také říkávalo Černá voda. Podobně jako na Moravě říkají tamní černé řece, Svatce. Když vyrostla Plzeň – v samém začátku ten Plzeň – odvozuje své jméno rovněž od mlák a míst plzkých, slizkých, mokvavých jako plž plzák – ujalo se jiné jméno pro Mži: Řeka Plzeňská. Tak tomu bylo v 16. a 17. století. Od poloviny 17. století se už ale název řeky proplétal s novou verzí: Berounka. První doklad „o Berounce“ je snad z roku 1638. Přesto se občas ještě v 19. století mluvilo a psalo o Berounce pod názvem Mže. Za tím si stojí i někteří naši plzeňští současníci, kteří usilují o navrácení staršího názvu

řeky. Do života i na mapy. Vzhledem k tomu, že plzeňský vliv sahá jen na území plzeňského kraje a starostové ani obyvatelstvo na dolním toku se již nechtějí s Beroučkou rozloučit, platila by názvoslovná úprava jen v Plzeňském kraji. A protože v hydrologii se nedají hranice krajů uplatnit, zatímco pevnými body mohou být rozvodí nebo soutoky, tekla by Mže od Plzně jen k ústí Slabeckého potoka. Dál po vodě by Berounka už byla zase Berounka.“

Pokud Vás zaujalo toto povídání pana V. Větvičky z knihy *Berounka, řeka bez prameny*, můžete přijít ve středu 9. prosince 2009 v 17 hodin do dobřichovické knihovny. Pan Větvička tam nejen představí tuto svou knihu, ale můžete se těšit i na jeho autorské čtení a autogramiádu.

Hana Habartová

INDIÁNI V PERU

V říjnu byla v Dobřichovicích na zámku výstava o životě indiánů v Peru (*píšeme o ní také v rubrikách Kultura a Dobrá adresa – pozn. red.*). Během výstavy jsme si také povídali o indiánech s dětmi dobřichovické základní školy. Děti se velice zajímaly o školní i mimoškolní život malých Inků. Dobřichovické děti např. zaujalo, že v některých vysokohorských školičkách v Andách děti nemají žádné školní pomůcky, třeba sešit. Nedávno jeden chlapec napsal svým českým kmotrům - oddílu ochránců přírody ze Zbiroha, který ho podporuje, že mu děkuje za sešity. Je rád, že díky kmotrům má nejen své vlastní sešity, ale také např. tužky, pastelky, knihy ... Do té doby psal totiž do sešitu po bratřovi, do volných míst mezi řádky a po okrajích stránek.

V horských krajinách Peru, v departamentu Cusco, působí Nadační fond Inka. Snaží se pomáhat indiánským dětem a studentům. Čeští kmotři, jak děti své osobní sponzory nazývají, poskytli za osm let činnosti nadace stipendia pro přibližně 800 studentů. Dárci podporují také vesnické knihovny, kde jsou nejen knihy, ale také stoly, počítače, atd., a peruánští žáci a studenti si sem chodí psát úkoly a připravovat prezentace ... Starší studenti malé děti doučují. Výuka ve škole probíhá ve španělštině a děti doma mluví jazykem Inků kečuá, takže se stává, že v prvních ročnících školy děti učiteli nerozumí, mluví totiž cizím jazykem (španělsky). Dětem pomáhá s úkoly například Edison. Právě teď je v České republice na operaci oka.

Když jsem učila v roce 2001 v Pucamarca v Peru, Edison byl mým žákem v 6. třídě. Děti se učily v jednotřídce, 4., 5. a 6. třída dohromady. Školní rok je v Peru od března do prosince, a než jsem odjížděla z Peru před Vánoce domů, řekla jsem dětem, ať napíší dopis Ježíškovi a že si v dopise mohou přát nějaký dárek. Děti mi řekly, že jim Ježíšek dárky nenosí, to jen bohatým, ale já jim odpověděla, že poletím letadlem v nebi a že Ježíškovi ty dopisy předám. Děti se usmívaly ... a dopis napsaly. Dívky si přály panenky a kluci míč nebo autíčko, jen Edison napsal Ježíškovi, že by si přál být chytrý, aby mohl studovat. Toho roku mi na Vánoce, 24. prosince ráno, telefonovali domů čeští manželé, kteří o prázdninách navštívili Pucamarku a poznali tam Edisona. „Kolik by stálo studium střední školy v Peru?“ ptali se. „Edison je tak bříšť, zaplatíme mu to.“ (Neexistovala nadace, její založení jsem začala konsultovat teprve v následujícím lednu.) Edison je z velmi chudé indiánské rodiny, bylo jich doma osm dětí, pole měli jen malé a žádná zvířata, v rodině často býval hlad. Možnost zaplacení studií mu opravdu spadla z nebe. On sám by bez pomoci na střední školu vůbec nemohl pomyslet. Nyní už můžeme říci, že Edison střední školu vystudoval. Pomáhá mladším kamarádům ... V červenci letošního roku sedíme v Cusku v zahrádce penzionu, kde jsem zrovna spala: Edison, David a Roger (podporovaný kmotry a nadací vystudoval odontologii). Mluvíme o kroužcích, které vedou, a Edison opět zmiňuje starost, kterou má s očima, na jedno oko nevidí, druhé bolí, vidí mlhovinu

... Jdou kolem dva muži a mluví česky. „Jé čeština, dobrý den,“ zdravím. „Dobrý den,“ říkají a dívají se na mé indiánské hosty. „Nejste náhodou paní Vilímková?“ Jsem. „Četli jsme vaše knížky o indiánech.“ „Tak to znáte Edisona, Davida...“ Představuji indiánské kamarády. „Zrovna se bavíme, Edison má problémy s očima...“ „No vidíte - a my jsme oční lékaři.“ „No, to bychom vás tady potřebovali.“ „Tak nám ho pošlete, my se na něj podíváme ...“ Slovo dalo slovo. Lékaři byli ze špičkové privátní kliniky OFTA z Plzně, dr. Salfický je dokonce jejím ředitelem. Edison přijel, byl prohlédnut, zotavuje se po složité operaci, chystá se další. Je velká naděje, že bude vidět. Všichni skáče radostí, tady i v Peru, zázrak z rukou českých lékařů.

Další příběhy o indiánských dětech si zájemci mohou přečíst v knihách Olgy Vilímkové: Učitelkou v Peru a Peru – Děti Inků. Informace o aktivitách NF Inka jsou na adrese: www.inkaperu.cz. (Více v rubrice *Dobrá adresa – pozn. red.*)

Děkujeme dobřichovickým i dalším kmotrům za podporu indiánských dětí v Peru. Děkujeme návštěvníkům výstavy za dar 3.540 Kč a dětem ZŠ Dobřichovice za 1.730 Kč. Tyto peníze poslouží na nákup pomůcek pro vysokohorské děti.

O. Vilímková

Pozn. red.: podrobný příběh o Edisonovi bude O. Vilímková vyprávět 23. 12. na ČRo 2 v 17.30 hod. v pořadu Tisíc příběhů. Indiánské - nadační příhody tam běží na pokračování už 7 let, vždy před Vánoce.

EXISTUJE KOMPLEXNÍ PÉČE ve zdravotnictví?

Ráda bych Vám alespoň trochu představila svou práci – práci klinického psychologa v zařízení, které se pokouší přistupovat ke svým klientům komplexně.

Nedávno mi jedna klientka vyprávěla svůj příběh – je to starší dáma, trpící velkými bolestmi zad pro pokročilou osteoporózu (řidnutí kostí), která dostává velké dávky analgetik, aby byla její bolest tlumena. Její obtíže se zhoršují každý rok ve stejnou dobu – v období, kdy zemřel její manžel. Ona sama ví, že jde o nemoc, která se nedá vyléčit, ví, kdy se její obtíže zhoršují. Přála si jen, aby s ní někdo promluvil, vysvětlil jí, co se to s ní vlastně děje, co jí v zádech bolí a co může ona dělat pro to, aby bolesti byly co nejmenší (snesitelné). Možná jen potřebovala, aby si s ní někdo sednul, dal najevo, že jí rozumí a poradil, co pro sebe může ještě udělat. Praktický lékař předepsal jen stále nová analgetika (léky proti bolesti). Navštívila proto i tzv. osteocentrum, pracoviště specializované přímo na léčbu osteoporózy. Lékař, který se jí ujal, byl velice milý a ochotný, zařídil rentgenové vyšetření a nabídl další termín, kdy se na základě snímku pokusí navrhnout další léčbu. To klientka přijala a chtěla se ještě domluvit, jak na její bolesti. Bolest je to, co jí trápí. Lékařem jí bylo vysvětleno, že on léčí jen její kosti (je endokrinolog) a ohledně bolesti musí navštívit neurologa či centrum bolesti.

A jak si tedy **komplexní přístup ke klientovi** představujeme my?

Klienta vnímáme jako bytost tzv. BIO-PSYCHO-SOCIÁLNÍ. Co to znamená? Přichází-li

k nám klient s bolestí zad, pak přichází člověk, který má např. skoliózu (křivá záda) nebo výše zmíněnou osteoporózu, která ho bolí (BIO), ten člověk svou bolest zvládá tak dobře, jak mu dovolí jeho psychická odolnost (PSYCHO), a se svou bolestí žije v rodině, v zaměstnání a jiných vztazích, které jsou jeho stonáním také ovlivněny (SOCIÁLNÍ).

Ale je možné dívat se na vše i odzadu. Velmi často nás navštíví klient, který nemá žádný „objektivní“ nález od lékaře, a přesto ho něco bolí. Nemá diagnózu stanovenou lékařem, a přesto je jeho bolest opravdová. Velmi často se pak ukáže, že to, jak žije ve svých vztazích - v rodině, zaměstnání i jinde (SOCIÁLNÍ), ovlivňuje jeho psychické rozpoložení (PSYCHO), a pokud se mu ve vztazích děje něco, s čím si neví rady, může se to projevit i na úrovni jeho tělesného zdraví (BIO). Nemoc mu může vlastně dočasně tak trochu pomoci s řešením celé situace. Tak např. člověk, který se cítí v rodině odstraněný, má pocit, že se mu ostatní málo věnují, může pozornost a péči získat ve chvíli, kdy onemocní. Bolest zad mu nedovolí dělat tu či onu práci, a tak mu pomohou ostatní. Každý večer mu záda musí někdo namazat, protože alespoň to trochu pomůže. Společně doma večer diskutují o tom, jak nemocnému ještě pomoci.

A jak by se takovému klientovi pokusilo pomoci naše centrum?

Výše zmíněný klient by nejprve navštívil ordinaci našeho rehabilitačního lékaře, který by ho vyšetřil, zhodnotil jeho zdravotní stav a životní situaci, ve které nemoc probíhá. Navrhl by pacientovi další léčbu. Takový

klient by se dále posunul do péče fyzioterapeuta, který by s ním rehabilitoval, učil by ho, jak si od bolesti ulevit. Možná, že ke zlepšení stavu pacienta by přispěla nejen samotná rehabilitace, ale i to, že je tu na jednu osobu, kdo se klientovi věnuje, kdo se celou terapeutickou hodinu věnuje jen jemu samotnému, vyslechne ho, bere jeho obtíže vážně. Dále by náš klient dostal nabídku navštívit některého z našich psychoterapeutů. A proč to? Psychoterapeut by pomohl klientovi porozumět jeho obtížím, možná by se během terapií podařilo klientovi získat náhled na zdroj obtíží a také by se mohl v terapii naučit, jak by mohl svou situaci v rodině, svou potřebu větší pozornosti, řešit jinak než tím, že onemocní.

Někteří z Vás mému příkladu asi rozumějí, možná něco podobného zažili sami, nebo viděli ve svém okolí, někdo možná kroutí hlavou a říká si, že když ho něco bolí, tak přeci musí mít jasný somatický (tělesný) nález. Bolet musí něco konkrétního, není možné, aby bolela třeba záda „jen tak“ - a hotovo.

Podobně přemýšlejí i naši klienti. Někteří návštěvu psychoterapeuta rovnou odmítanou, někteří přijdou, protože je poslal pan doktor. Moc netuší, k čemu jim to může být, jen si řekli, že zkusí všechno. Pak jsou tu ti, kteří spíše jen tuší souvislost mezi svým somatickým (tělesným) zdravím, způsobem života a třeba vztahy, ve kterých žijí. A další, kteří už si všimli, že je jim hůře, třeba když musí řešit něco nepříjemného nebo se mají potkat s někým, s kým si nerozumí, o návštěvě psychologa už i uvažovali a návštěva u našeho rehabilitačního lékaře je jen postrčila, aby si setkání domluvili.

Většinou si s klienty dohodneme **individuální setkání**, na kterém se domluvíme, co by on od nás potřeboval a v čem mu my můžeme pomoci. Já sama si pak s klienty dohodnu 3-5 setkání, která jsou pro některé klienty dostačující k tomu, aby nastarto-

vali nějakou změnu ve svém životě. S jinými se domluvíme a zkonkretizujeme během těchto sezení tzv. zakázku – tedy to, co by klient od terapie potřeboval, aby se mu dařilo lépe. Počet sezení je pak dán většinou dobou do splnění zakázky. Je-li to žádoucí, k sezení může být pozván partner klienta i další členové rodiny, u dětí rodiče a sourozenci. To ale vždy po předchozí domluvě s klientem samotným.

Oddělení psychoterapie je však otevřeno nejen tzv. psychosomatickým pacientům, ale komukoliv jinému, kdo se dostal do obtížné životní situace, nedaří se mu žít ve vztazích tak, jak by si představoval, pro klienty trpící úzkostí, smutnou náladou (depresivní). Nabízíme také služby poradenské – partnerské poradenství, poradenství pro rodiče a další.

V současné době u nás běží také **programy skupinové**. V říjnu jsme otevřeli dvě uzavřené skupiny (skupiny, které mají omezený počet členů, předem daný počet sezení a do skupiny není přibírán nikdo nový). Jde o **skupinu relaxačních technik**, kde se klienti učí relaxovat nejen pomocí relaxačních technik třeba vleže a naprostém klidu, ale naší snahou je i to, aby dokázali odpočívat během svého běžného dne třeba i vsedě za stolem, nebo když někde čekají, než přijdou na řadu.

Druhou v současnosti běžící uzavřenou skupinou je **skupina bioenergetická**, která je terapií zaměřenou na tělo. Jde o specifický přístup k sebepoznání, seberozvoji a duševní úzdravě, který obohacuje celý psychoterapeutický proces navíc o práci s klientovým tělem a jeho tělesnými procesy.

Bioenergetická cvičení je možné si vyzkoušet i během pátečních čtyřhodinových setkání, která jsou přístupná všem. Zde můžete bioenergetická cvičení tzv. ochutnat a případně se pak rozhodnout pro skupinu uzavřenou, kterou budeme příští rok jistě zase otvírat.

Centrum komplexní péče Dobřichovice je nestátní zdravotnické zařízení, které dnes již asi většina z Vás zná, možná jste ho již i navštívili anebo občas viděli alespoň letáček, který Vás informoval o nabídce našich služeb. Jistě jste si tedy všimli, že CKP nabízí nejen péči léčebnou, ale i preventivní. Obě tyto oblasti u nás propojuje tým terapeutů (lékářů, fyzioterapeutů, psychologů a dalších odborníků), kteří se snaží vidět nejen obtíže, symptomy a nemoci, se kterými klient přichází, ale i klienta samotného.

Je toto komplexní péče, nebo si ji vy sami představujete jinak?

Vaše připomínky k textu a také Váš pohled na komplexní péči ve zdravotnictví uvítáme na e-mailové adrese

d.jandourkova@seznam.cz.

Další informace a nabídku oddělení psychoterapie najdete na našich internetových stránkách:

<http://www.ckp.dobrichovice.euweb.cz>

Mgr. Danuše Jandourková – vedoucí psycholog CKP

DOBRÁ ADRESA ANEB INKOVÉ a jak vlastně jsou Andy daleko?

Dobřichovice se v říjnu přidaly k dlouhému seznamu obcí a měst, v nichž se představil Nadační fond Inka, který se již od roku 2002 systematicky věnuje podpoře dětí Inků v Peru a nověji i Mayů v Guatemale. Píšeme o tom i v rubrikách Spolky a Kultura. Založila jej vysokoškolská učitelka, dobřichovická rodačka PhDr. Olga Vilímková po zkušenostech ze svých cest za peruánskými indiány, které podniká již od r. 1995. Vznikl z víry ve smysl vzdělání pro rozvoj společnosti, konkrétně ve velice specifických podmínkách tamní horské vesnice. Záměrem fondu je „podporovat talentované indiánské děti v horách Peru při vzdělání, napomáhat vzdělávacím aktivitám, přispívajícím k rozvoji peruánského venkova, podporovat indiánskou identitu v uchovávaní tradic, kultury a náboženství“. Nové poznatky mohou zlepšit podmínky života ve vesnici. A po letech nadějí a tvrdé práce se nyní objevují první výsledky. A nejsou vůbec špatné. NF Inka podporuje konkrétní studenty poskytováním prospěchových stipendií. Díky sponzorům poskytli během 7 let činnosti prospěchové stipendium pro přibliž-

ně 850 studentů, ale nejen to. O tom všem se píše na webových stránkách fondu, které bychom Vám dnes rádi představili. Najdete je na adrese: <http://www.inkaperu.cz>.

Úvodem je třeba konstatovat jednu velice sympatickou věc: stránky mají zajímavou grafiku, perfektně fungují a jsou průběžně aktualizovány. Dovíte se na nich vše o mediálním ohlasu činnosti NF, o jednotlivých letošních aktivitách NF v ČR (rubrika Kalendář akcí). Najdete zde kvantum cenných lidsky přítulných informací o činnosti NF (rubriky Aktivita v ČR, Projekty v Peru, O nás, Kalendář akcí, Děje se ...), dozvíte se tu třeba o spolupráci NF Inka a nadace Medela Lejly Abbasové, o projektu Venkovská škola či Sonkoča (kečujské slovo sonkoča znamená srdíčko a používá se jako mazlivé oslovení dítěte v rodině), zjistíte tu např., že jen v r. 2009 mohlo už studovat díky NF 43 dětí na vysokých školách v Peru a že jedna dívka dokonce dostala stipendium vlády ČR, aby mohla u nás studovat na VŠ, že jiné děti díky studiu získaly dobrá pracovní místa, a tak mohou finančně podporovat při studiu své mladší sourozence.

Rubrika Život indiánů Vám přiblíží jejich všední den. Oko potěší a srdce dojme nádherná fotodokumentace (fotogalerie, kde kromě úchvatných obrázků hor, vesnic, lidí a krojů, najdete také dokumentaci o stavbě skleníku, který indiánům pomohl pěstovat čerstvou zeleninu), dostane se i na praktické rady pro ty, kdo by chtěli přispět, či se do Peru vydat. A samozřejmě i na osobní zážitky těch, kteří tak již učinili a s tamními dětmi se dokonce již mohli setkat (v rubrice Od kmotrů „našich dětí“ si můžete přečíst krásné a dojemné příběhy, s nimiž se podělili o zážitky čeští

kmotři, stejně tak zde najdete i reakce indiánských dětí a dnes již i studentů). Je to prostě čtení, které Vás doslova pohltí obsahem, člověčinou, hloubkou, ale také nadchne tím, že ukazuje už i výsledky té záslužné práce. Výše uvedené je jen malý příklad.

Stránky tvoří kompaktní a fungující celek, jenž je základním informačním zdrojem pro stále rostoucí společenství příznivců. Nemáte chuť přidat se k téhle unikátní komunitě, která zcela neokázale pomáhá dětem na druhém konci světa?

JM

JEŠTĚ K 110. VÝROČÍ založení TJ Sokol Dobřichovice

Na setkání členů sokolské jednoty a pozvaných hostů, které se k tomuto výročí uskutečnilo 19. září, byl přečten článek Ludvíka Vaculíka *Zvednout dědictví*. Autor se v něm zamýšlí nad tím, co Sokol kdysi znamenal a srovnává jeho tehdejší význam se současným stavem naší společnosti. Snad nebude na škodu, když na závěr letošního výročí některé pasáže z tohoto krátkého článku připomeneme. Třeba nám to pomůže k tomu, abychom se pokusili dědictví, o němž je v článku řeč, zvednout.

Kdo jste měli příležitost aspoň zahlédnout účastníky sokolského sletu, možná jste také zažili pocit, jako byste uviděli zbytky vyhynulého Čestva. Byli to lidé důstojného a klidného chování, vypadali skromní a hrdí, jakoby urození postavou, tvář i mluvou. Jak vynikali vedle klajdavého davu hrbatých zad, lajdácké chůze i řeči, vedle lidí zpupně lhotejných k nepořádku, k věku, k ženám ... Za čtyřicet let nám naši nepřátelé vyměnili národ. Namísto občanstva znajícího se k heslu NI ZISK, NI SLÁ-

VU máme obyvatelstvo tažené ziskem: i za cenu podvodu a zločinu a lačné slávy třeba s použitím vnaď vyvalených do novin. ...

Také jsem byl Sokolíkem, před válkou. Nebylo mi snadné tam vůbec docházet a ty mnohé cviky nebyly pro můj typ. Jenže naši si to přáli: abys nebyl jako poleno! Taková valašská kalokagathia. Dnes vidíme častěji Naše, kteří naopak vedou děti k cvikům, co vedou k zisku i slávě: na kurtu, na ledě, na baletní scéně ...

Sokol byla organizace demokratická tým, že do ní mohl každý. Nepěstovala sociální rozdíly, ač v ní takové byly. Vždyť jsem tam byl já, jenž si na veřejné vystoupení Za stodolami musel vypůjčit chlapecký kroj. A byl tam i pan Doktor, jenž těžko zmáhal prostý výmyk břicha na řečnický stupeň na 28. října. Jak jsem je poznal potom obecněji, vyznačovali se Sokolové odběrem a četbou knih, zpěvem, řečí, poctivostí v živnosti a obchodě, spolehlivostí v placení i v docházce, ctízádností osobně vyniknout i schopností „v řad nastoupit“ ve věci obecné. Nemajíce šlechtu rodem, mohli jsme mířit ke

šlechtě cvikem a výchovou. Myšlenka sokolství byla ideál, jehož účelem bylo úsilí o něj. ... Naše demokracie je přecpána žádatými organizacemi lidí chtějících něco po jiných. Sokolové žádali po sobě. Žádat po sobě – to už bylo snad jen církvím, a i těm to musejí jejich lepší kazatelé pořád připomínat. Statistice mladých mužů a žen nemá dnes kde být lepšími, lepšími v povzbudivém spojení

s jinými. Lepšími bez manažera či režiséra. Bez peněz i bez plejbeku.

Poznámka: Omlouvám se čtenářům i autorovi uvedených slov, že neuvádím, kdy a kde byl tento článek publikován; sám to bohužel nevím. Mám jeho kopii, ale nevím už, jak se ke mně dostala.

HgS

ING. MILOSLAV CUPÁK

*1922 Dobřichovice

†2009 Rovensko pod Troskami

Jeho otec, Josef Cupák (1892 – 1974), rodák z Brna, ruský legionář, později úředník v pražské Legiobance, se ve Vladivostoku oženil s Ukrajinkou Lydií Seledin-Sabatínovou (1889 – 1966). Zde se jim narodil

M. Cupák na stupních vítězů, jaro 2009

syn Rostislav (1919). Po návratu do Čech si rodina koupila v Dobřichovicích domek v Březové ulici č. 186, kde se narodil druhý syn Miloslav. Ten se už od dětství zajímal o letectví, spolu s kamarádem Milošem Frýdlem skládali modely letadel. Před 2. světovou válkou byla vyhlášena akce 1000 nových pilotů republiky a v Rané u Loun se konal kurs Ústřední plachetní školy Masarykovy letecké ligy, otec tam oba syny přihlásil a oni odlétali skupinu A i B. Když vypukla válka, oba bratři uvažovali o emigraci, ale Miloslavovi bylo teprve 16 let, takže z jejich plánu sešlo. Rostislav studoval na Strojní fakultě ČVUT a po uzavření vysokých škol pracoval v gramofonovém průmyslu nedaleko místa, kde byl spáchán atentát na Hendricha. Miloslav se po maturitě v r. 1941 dostal do leteckého průmyslu Letov a pracoval na Výstavišti v Praze jako termínář. Vyráběly se tam ocasní plochy a křídla. Němci zastaralý typ uzpůsobovali pro výškové lety a používali je zejména v Africe k pozorování terénu. Později přestěhovali výrobu do Wiener Neustadt a zaměřili se na stíhačky Messerschmidt. Američané však továrnu vybombardovali

a Němci se stěhují na Moravu do Tišnova; do továrny, zřízené v tunelu, převezli zachovalé stroje i materiál. Odsud vycházely hotové stroje i s motory, křídla se montovala až na letišti. Miloslav měl spolu s několika chlapci převézt podklady k výrobě z Vídně do Tišnova. Využili volnosti k výletu na Rax, alpský kopec jižně od Vídně. I tam slyšeli hukot letadel a dunění výbuchů, Vídeň zažila jeden z nejhorších náletů. Zachránili si život a po návratu do Tišnova dostali ještě 3 dny dovolené. Už předtím se oba bratři chtěli nějak podílet na protiněmeckém odboji. Nejprve mu kamarád z práce slíbil napojení na odbojovou skupinu. Vydali se na kole do Benešova, kde v rodině učitele dostali balíky letádků. Druhý den se dozvěděli, že za půl hodiny po jejich odjezdu benešovskou rodinu zatklo gestapo. Letáky ale šířily pouze komunistickou propagandu do fabrik. Od toho se distancovali a hledali jiný způsob záškodnictví. Z londýnské rozhlasové stanice odposlechli návod, jak působit v řadách Němců zmatek. Byla k tomu potřeba skleněná zkumavka, kyselina sírová, chlorečnan draselný, zátka a celofán. Začali tyto zápalné směsi vyrábět a rozdávat. V rozhlase doporučovali dávat trubičky v šatnách kin do kapes Němců, ale výborně se hodily k házení do vagónů a skladů, kde bylo zboží v dřevité vlně. Rodiče mysleli, že lepší letadla. Své výrobky převáželi i ve vlaku zabalené do svačiny, ale trubičky, později celuloidové válečky, musely být ve vislé poloze, aby se obě chemické látky nespojily. V aktovce je přenášeli přes vrátnici do továrny, kde je šířili dál. Když byl Miloslav odvelen do Tišnova na Moravu, půjčoval si po čase odlehlou chatu a opět rozjel výrobu. Posledním zapáleným objektem byl sklad ocasních ploch v Tišnově. To však nebyl moudrý čin, neboť záhy válka skončila, materiál by zůstal v republice a mohl posloužit obnovujícímu se průmyslu. Po válce Miloslav dostudoval Strojní fakultu ČVUT v Praze a v r.1949 se oženil s Jaro-

Ze závodů, jaro 2009, foto J. Svobodová

slavou Pešlovou (1921 – 1981). Bydleli v Americké ulici č. 236. Jeho sen o létání se rozplynul, ale letci se stali jeho přátelé Karel Křehký* a Jiří Šutt**. On sám pracoval po celý život v konstrukci Výzkumného ústavu kolejových vozidel na tzv. pojezdech (okružení, dvojkolí, podvozky aj.) Jezdil na odborná zasedání RVHP, kde se mu hodila znalost ruštiny. Ještě jako důchodce spolupracoval s výzkumným ústavem a zajímal se o technické novinky z oboru. Miloslav Cupák je spojen především s místním sokolem. Cvičil tu jako žák i dorostenec, po absolvování cvičitelských kursů cvičil žactvo a dorost, závodil v gymnastice i lehké atletice. V r. 1954, kdy si amatérsky postavil třídomovou plachetnici, se stal jedním ze zakladatelů oddílu vodních sportů, později jachetního oddílu. Závodili ve volné třídě, v zahraničí sledovali modely lodí, materiál, prováděli výpočty a sestavovali stále nové lodě. S fotbalisty si na sokolovně postavili budovu, kde umístili své dílny. Těto činnosti se věnoval po 20 let. Trénoval a vychovával

jachetní mládež, sám také aktivně závodil. Pak ale musel jachting kvůli alergii na nové materiály opustit. V r. 1993 zakládá oddíl orientačního běhu zaměřený především na závodní činnost. Opět se věnuje výchově mládeže a až do konce života aktivně závodí. V r. 2006 vyhrává ve věku 84 let podzimní žebříček Prahy a středních Čech v kategorii mužů do 75 let, v r. 2007 jarní středočeský žebříček mužů do 75 let. Na podzim r. 2007 vážně onemocněl a musel závodní činnost přerušit. Přesto v podzimním středočeském žebříčku dosáhl na druhé místo. V r. 2008 již opět závodil, ale nemoc poznamenala jeho výkonnost. Byl v republice nejstarším aktivním orientačním běžcem a závodil s muži o deset let mladšími. Pravidelně spolupracoval s Kukátkem, kam psal články o činnosti oddílu. 22. srpna 2009 v 17,25 hod. při závodech v Rovensku pod Troskami, téměř na startu druhé etapy orientačního běhu, ho zradilo srdíčko a přes okamžitou pomoc se ho nepodařilo vrátit do života. Zemřel v přírodě, mezi svými druhy, při orientačním běhu. Jeho sportovní výkonnost, cílevědomá trenérská práce a asketický život pracovitěho člověka může být pro nás všechny vzorem. Čest jeho památce!

(O jeho otci, Josefu Cupákovi, a tchánu, Antoinu Pešlovi, jsme psali v čísle Léto 2005.)

M. Cupák na větroni, Raná, 30. léta

* Ing. Karel Křehký (1923 – 1986) již od dětství sestavoval modely letadel, po vzoru bratra Ladislava se dal na sportovní létání, jež se stalo jeho životním koníčkem. Vzlétal z letišť v Radotíně, pak na Kladně a nakonec v Letňanech až do r. 1975. Po maturitě na strojní průmyslovce pracoval ve stavebnictví, jeho oborem byly stavební stroje, zejména jeřáby.

Po r. 1968 absolvoval ČVUT, hodně cestoval, zejména na Slovensko a do Polska, účastnil se odborných zasedání RVHP. Žil v Dobřichovicích v Anglické ulici.

** Jiří Šutt byl Volyňský Čech, jeho otec byl zastřelen Rusy v polské Katyni, rodina vystěhována na Sibiř. Maminka se vrátila se Svobodovou armádou do Čech. Bydleli v Dobřichovicích Na Víru. V Rusku se stal stíhacím pilotem, po návratu se v Prostějově vyškolil v letecké akrobacii. Po havárii při leteckém dnu ochroml. Nevzdal se, postavil si loď a vyhrál třikrát mistrovství republiky v jachtingu a stal se mistrem sportu. Měl úžasný smysl pro aero- i hydrodynamiku.

Podle vyprávění p. Miloslava Cupáka zpracovala Jana Váňová.

Informace o sokolské činnosti čerpány z textu p. I. Caldové, zveřejněného v brožuře 110 let Sokola Dobřichovice.

KDE HORY MAJÍ ÚSTA I OČI

PhDr. Olga Vilímková jezdí do Peru již 14 let. Rok 2001 dokonce strávila jako dobrovolná učitelka v jednotřídce ve vesničce Puamarca na břehu jezera Piuray v nadmořské výšce 3.835 m n.m. Bydlela v místní rodině se svými žáky a jejich rodiči. Zkušenosti, které takto získala, se rozhodla využít pro pomoc tamním dětem. A to vedlo už přímo k založení Nadačního fondu Inka, jenž se již řadu let s úspěchem snaží pomáhat peruánským dětem při vzdělávání. Kdysi

Vernisáž výstavy v Dobřichovicích

dobřichovická studentka a pilná síla místní knihovny a dnes proslulá učitelka indiánů, autorka zajímavých knížek, pořadů, výstav, přednášek a inspirátorka mnoha dalších aktivit, třeba v etické a multikulturní výchově na našich školách, představila opět po několika letech v Dobřichovicích výsledky své práce při výstavě *Ze života Inků*. Vernisáž proběhla 4. října v sále s krbem křižovnické residence. Výstavu v následujících dnech navštívila spousta hostů, včetně dětí ze školy. Na mnoha zajímavých exponátech, uspořádaných do scének ze života (kroje, nádoby, domácí předměty, obětiny, výtvarné umění) výstava plasticky představila obyčejný život indiánů, jejich sny i trápení, práci, zábavu a náboženství. Nesmírně poutavý výklad autorky vysvětlil, proč až teprve od čtyř let mohou děti samy pást lamy (a víte proč? inu protože až od tohoto věku jsou samy schopny zahnat pumu ... uf ...), proč na jejich obrázcích mají hory oči a ústa (no přeci proto, že spolu všichni navzájem hovoří ...), přiblížil jejich odívání i jejich postupné setkávání s tak zvanou civilizací. A přiblížil také možnosti, jak s přičiněním Nadačního fondu dětem v Peru či Guatemale pomáhat. Ostatně řada „kmostrů“ byla mezi hosty vernisáže a má s tím již vlastní zkušenosti. Protože se jedná o téma nanejvýš závažné a lidsky cenné, téma, které by nemělo zapadnout po skončení této vynikající výstavy, požádala redakce Kukátka paní dr. Olgu Vilímkovou o představení NF Inka. Najdete je v rubrice Spolky.

[Fotogalerie též na poslední stránce.](#)

JM

KULTURNÍ PŘEHLED

prosinec 2009 - leden a únor 2010

Přehled připravovaných akcí:

Prosinec:

9. 12., středa – knihovna v 17:00

RC Fabiánek pořádá večer s p. V. Větvíčkou, který představí a bude podepisovat svou novou knihu o Berounce „Berounka, řeka bez pramene“.

12. prosince, sobota - zámek od 13 hodin - Dětský vánoční jarmark

Výrobky, které si koupíte, vyrobily děti a výtěžek z prodeje zase dětem pomáhá...

14:00 vystoupí ve velkém sále děti ze ZUŠ Dobřichovice, během vystoupení bude také oficiální předání dáreků ze Stromu splněných přání pro DD Lety.

15:00 ve spodním sále - prezentace knihy: I. Binar, V. Podzimková – Dobrodružství Bibiany - se stacionářem v Dobřichovicích. Autorské čtení, krátké loutkové představení a výtvarná dílna s V. Podzimkovou.

16:00, velký sál - pohádku o tom, *Jak Kašpárek zachránil Vánoce*, zahraje divadlo Krab. Na Vaši návštěvu se těší děti ze ZUŠ, ZŠ, Náruč, Skautů, nadace Člověk v tísni, RC Fabiánek.

Akce „Strom splněných přání“ pokračuje do 21. 12. 2009. Informace v restauraci Zámecký had.

12. prosince, sobota – sál MUDr. F. Fürsta, v 18:00

Podvečer s operetou – Ch. Kluge – soprán, J. Mrázek – tenor, J. Šaroun – klavír

19. 12., sobota – sál MUDr. F. Fürsta, v 19:00

J. Klímovi vyšla v září knížka *Vlastníma očima*. Pokřtí ji spolu s O. Šťastným, nebude chybět musika v podání J. Klímy, P. Půty, A. Saidla. Podepsanou knihu si budete moci koupit na místě.

Výhled na příští rok:

Leden 2010

17. 1. sál MUDr. F. Fürsta – pohádka pro děti: *Nešťastný Šafářův dvoreček*.

Únor 2010

5. 2. tamtéž – koncert skupiny Bran.

17. 2. tamtéž – cestovatelská přednáška doc. D. Puchnarové *Cesta do Indie*.

21. 2. tamtéž – Lidová krkonošská pohádka.

Konec roku nás nenápadně nutí bilancovat. Víím, že se nepovedly všechny akce, které jsem si naplánovala. Návštěvnost kulturních akcí, a to všech, snad s výjimkou dětských divadel, se velmi zhoršila. Co s tím? Nemůžeme přece hodit flintu do žita ... Akcí bude méně, ale o to zajímavější! Máte se na co těšit ...

Za kulturní centrum přeji všem pohodu, klid a mír pro celý adventní čas. Do nového roku 2010 bych ráda popřála všem lidem dobré vůle hodně sluníčka, dobré nálady a úspěchů nejen pracovních.

V. Cvrčková

(Aktuální dění, prosím, sledujte v Informačních listech)

E. CALDA, HGS

o věcech a lidech

Dlouholetý člen redakční rady Kukátka a také jeho kmenový autor Doc. dr. Emil Calda, známý šifrou HgS pod úvahami, glosami či verši, jež nabízí v každém čísle Kukátka již prakticky od r. 1985, vydal další ze svých půvabných knížek. V nakladatelství Drvoštěp mu koncem léta vyšel autorský výběr textů uveřejněných v Kukátku v letech 1985 - 2009. Knížka byla uvítána na tomto světě na večeru, který uspořádala redakce Kukátka spolu s dobřichovickým kulturním centrem a Společností Diman v Sále MUDr. F. Fürsta v pátek 25. září. Večer doprovodilo úpravami swingovek a ježkovek vynikající trio Velbloud (J. Tuláček - kytara, K. Křenek - kytara, P. Jirout - kontrabas), moderoval jej J. Matl a s autorem si povídal dr. Vladimír Czumalo. A vzhledem k tomu, že autor nabídl skvělé vyprávění o všem možném od osobních vzpomínek, přes pedagogické glosy a zážitky z běhů a pochodů až po výsledky patamatematického bádání, bylo

stále o čem povídat a nikomu z plného sálu se nechtělo domů. Dokonce i tehdy, kdy už bylo snědno všechno pohoštění a vypito všechno víno, knížky rozebrány a autorem podepsány a přesto, že byl každý, kdo si knihu za 50 Kč koupil, odměněn vřelým stiskem autorovy ruky, povídání několika skupinek vytrvalých pokračovalo. Dlužno též s uspokojením konstatovat, že tento „křest“ knihy (na rozdíl od jiných knižních iniciací) proběhl bez jakýchkoli incidentů. Zajisté také díky jasnozřivému opatření pořadatelů, kteří požádali příchozí, aby všechny své palné i chladné zbraně zanechali v šatně, což oni také v pokoře učinili a tyto jim posléze byly vydány až při odchodu do jejich popisných čísel ...

Zbývá ještě dodat, že kniha je stále za zmíněných již 50 korun k dostání v místní knihovně, v kanceláři DOB-Investu a ve vinnárně U Caldů.

WP

O VĚCECH A LIDECH

Jistě v tom nejsem sám: Když poprvé listuji čerstvým číslem Kukátka, hledám šifru HgS a jí signovaný text je ten první, který čtu. Nebývám zklamán, naopak bývám pobaven, potěšen, povznesen, ponouknut k zamyšlení a často i nenápadně poučen. Teď překvapeně zjišťuji, jak dlouho to už dělám a kolikrát už jsem byl pobaven, potěšen, povznesen, ponouknut a poučen: Dobříšské nakladatelství Drvoštěp vydalo pod titulem *O věcech a lidech* autorský vý-

běr textů Emila Caldy, HgS, otištěných v letech 1985 – 2009 v Kukátku. Na 124 stran graficky velmi sličné knížky (Martin Balcar) se vešlo, počítám-li dobře, 49 čísel, z nichž některá zahrnují soubor tématicky a žánrově příbuzných textů.

Za léta profesní praxe jsem se naučil tuhé nedůvěře k autorským výstavám, výborům a jiným formám bilančního shrnování. Umělec bývá tím, kdo o bilancovaném díle ví nejméně, a rozhodně nemůže být

podezírán z objektivity. Pro odborníka samozřejmě nepostrádá zajímavost obraz, který umělec vytváří o sobě samém, laickému čtenáři či návštěvníkovi výstavy ale nebývá zjevná motivace toho či onoho Mistrova opusu. Neblížím se k bodu, v němž chci Emila Caldu, HgS usvědčit z tohoto běžného hříchu. Naopak, chci ocenit, jak dobrým je sám sobě editorem: Čtenáře při četbě souboru obvyklé otázky nezneklidňují a odborník přítom není připraven o zmíněnou zajímavost.

Mám rád antologie, spisy sebrané i vybrané. Nejen proto, jak laskavý servis poskytují čtenáři línému hledat texty po časopisech a sbornících hůře dostupných. Hlavně pro servis jiný: Soustředěním příležitostných novinových a časopiseckých textů do knihy se odehraje akt specifického povýšení, texty jsou vyzdvíženy z denní, týdenní či měsíční, v případě Kukátka dnes kvartální každodennosti do výšin, které se dotýkají věčnosti. Z krátkodeché aktuality či úspěchané banality to samozřejmě neučiní automaticky velkou nadčasovou pravdu. Čist publicistiku všedního dne v knižním souboru je vlastně abnormální a vůči textům kruté čtení. Jako metoda odlišení slov časových od slov věčných je ale velmi účinná. Děsím se současné inflace novinářských knih. Děsím se ale vlastně zbytečně. Vadí mi přirozeně drzost průměrného novináře, který dřív, než se naučil doopravdy psát, vydává už třetí knihu svých novinových textů. Jen ji míjím, ani se u dotyčného pultu knihkupectví nezastavím, kdežto doma mám knihy Nerudových fejetonů, Čapkových sloupků, novinových příspěvků Peroutkových, Bassových, Markalousových. Mám

doma také knihu *O věcech a lidech* Emila Caldy, HgS.

Půvab antologií je také v tom, že očišťují vybrané texty od aktuálního kontextu zveřejnění a vytvářejí jim kontext nový, složený jen z textů téhož autora. Dovolují pochopit jeho vývoj, styl, preference, převažující témata a postupy. Jak se z tohoto pohledu jeví autor Emil Calda, HgS? Patrně je jeho velké žánrové rozpětí. Ve výboru najde čtenář mystifikační pseudozprávy agentury JéPéPé i vizuální poesii, epistolární umění i umění básnické, subjektivní reportáž, polemiku, klasický fejeton i vzpomínkovou črtu. Netřeba dodávat, že všechny žánry zvládá se zralou suverenitou mistra. Tematicky má blízko ke zmíněným klasikům. Ostatně ze vztahu ke Karlu Čapkovi se osobitě vyznal v textu *K Čapkovu výročí poněkud opožděně*, kde s čtenářem čte Čapka znovu po padesáti letech, ale jiné texty mi evokují mou oblíbenou knihu Miroslava Petříčka jr. *Znaky každodennosti* či stejně oblíbené semi(ose)je Vladimíra Macury: Každodenní jev, jemuž autor přízná jistou příznačnost, je analyzován z nezvyklých úhlů a souvislostí a stává se východiskem obecnější reflexe.

Umění je neúčinnějším návodem, jak být ve světě, jak mu rozumět a co si s ním počít. Není těžké odhalit, proč je nám s Caldovými texty ve světě tak dobře: Nejsou to idyly, dotýkají se i věcí, které v našem světě skřípou, nedoléhají, zraňují nebo se jen protivně pleťou pod nohama. Nikde nezůstávají v rovině komunální kritiky či satiry a hlavně nedeprimují lamentacemi, v jakém světě je nám žít. Všechny nese přesvědčení, že se s tím dá něco dělat. Mnohotvárný Caldův humor do-

voluje pojmenovat věci velmi závažné a apelovat na čtenáře bez patosu a mentorování, které my Češi tak těžko snášíme. A je to humor toho nejceňnějšího druhu, který nevyplučuje, naopak organicky nese poesii.

Snažil jsem se sdělit, že Caldova publicistika přesahuje své limity časové. Zbývá dodat, že přesahuje i ty prostorové. Není to kniha jen pro dobřichovické čtenáře, i když v ní Dobřichovice nijak ošizeny nejsou: Autor tu vzpomíná na jaro 1945 v Dobřichovicích, na svá dobřichovická školní léta a žakovská léta sokolská, na velkou osobnost MUDr. Františka Fürsta, přiblíží velmi zevnitř Dobřichovickou míli, okomentuje stavební úpravy v obci a interpretuje sochy

vzešlé ze symposií. Některá témata uchopí tak, jak to činili středověcí analisté, z mikrosvětva nejdůvěrněji známého: Svět, jak se jeví z příbojových vlnek, které doputovaly až na práh domu.

Česká národní bibliografie Národní knihovny České republiky vede pod jménem Emila Caldy 36 položek a to mám doma i pár svazčků, které neuvádí. Výbor *O věcech a lidech* mezi nimi rozhodně nezapadne. V knihovně ho mám každopádně tam, co Nerudu, Čapka, Peroutku, Basse, Markalouse, Petříčka, Macuru a ostatní vyzkoušené návody, jak se těšit z bohatství tohoto světa a nebýt smuten.

o

SNĚNÍ O MINULOSTI II.

Když jsme vloni vzpomínali výročí 28. října, vyslyšela skupina nápaditých tvůrců, sdružených kolem souboru Ludus musicus, letité výzvy pojmut tuto vzpomínku konečně nepateticky a netradičně. A představili pásmo, jemuž dali název *Snění o minulosti*. Četlo se v něm, povídalo, hrálo a zpívalo. Besídka tato měla nebyvalý ohlas a založila zřejmě další z dobřichovických kulturních tradic. Všichni tak byli zvědaví, s čím tahle parta přijde letos. Očekávání nezklamáno! Opět spousta skvělé musiky, zajímavého slova. A bylo i na co koukat, neboť kromě půvabně vyšňořených aktérů celé taškařice byl velký sál křížovnické residence vyzdoben unikátní kolekcí prvorepublikových reklam a nádherných starobylých pokladen, kafemlejnků, dóz na potraviny a rozličné zboží - to vše ze sbírky obchodníka, tichého sběratele a mecenáše p. Zdeňka Žáčka, jenž vše laskavě pro tento magický večer zapůjčil. A v této půvabné kulise děly se věci podivuhodné. Nastoupila kapela,

celá po vzoru tučňáků v černo-bílém (také se pro tento večer jmenovala Dobřichovice Tuxedo Orchestra) ve složení: Z. Malý - housle (člen The Hottentots Orchestra, který nedávno doprovázel Winton Train do Anglie), F. Tvrzský - piano, F. Běhounek - kytara, J. Greifoner - basa, J. Vaculík - bicí. Zpěvem je skvěle doplnili též Z. Malý a J. Venclík. K nim se přidaly dva okouzující taneční páry (Z. a J. C. Paulovi, D. Solníčková a J. Krásl) a také bicyklisté M. Vaculíková a O. Nehasil. Už sám tento výčet signalizuje, že se konalo cosi jiného než standardní řečňování o demokratických tradicích, otcích zakladatelích a nadějných vyhlídkách, křivdách a zmařených šancích. A to, prosím, při vši účtě k oněm ... Ano, hrálo se a zpívalo mocně, především klasické swingové standardy jako např. *You're Driving Me Crazy, Crazy Rhythm, Ain't Misbehavin', Stardust, Bye, Bye Blackbird* etc. v nichž pěvecky i hráčsky exceloval Z. Malý, stranou nezůstaly ani dávné hity českých

autorů - světoběžníka E. Ingríše (*Niagara, Když odejde děvče*), V + W (*Civilizace*). Tanečníci přidali elegantní dobové tance v dobových kostýmech a vrcholem bylo, když se při slavné písni *A Bicycle Built for Two* za nadšené odezvy v sále začali mezi nimi projíždět na historickém dvojkole M. Vaculíková a O. Nehasil.

Loni se četlo hlavně z tzv. závažné literatury o legionářích, zakladatelích státu a pod. Ne tak letos. Jan a Ondřej Vaculíkovi tentokrát zvolili pro mluvené slovo autory, které by asi málokdo čekal. Výběr to byl ovšem velice případný, po výtce promyšlený a moudrý. A tak se posluchači mohli seznámit s tím, jak se žije a pracuje u Forda (ze zprávy českých inženýrů, kteří u Forda strávili nějaký čas na stáži), četly se i vzpomínky dnes neprávem opomíjeného spisovatele E. Valen-

ty na jeho kontakty s miliardářem Baťou. Došlo také na dobrodruha a světoběžníka E. Ingríše i na Voskocův *Klobouk ve křovi*. A celému tomu vévodily ukázky z nepřiliš známého románu *Babylon* G. Chevaliera (ano, přesně! - autora proslulých *Zvonokos*, ostatně *Babylon* je jejich volným pokračováním). A opět to byla skvělá volba! Texty moudré, hluboké, přitom však dýšící čiročirou člověčinou.

Byl to skvělý večer. Lehký, uvolněný, což však vůbec nic neubralo na pietě a přiměřené vážnosti. A přitom plný zvláštní vzájemnosti. Když po dlouhém potlesku hosté odcházeli domů, z několika stran se ozvalo: „Tak takovouhle oslavu 28. října jsem ještě nezažil/a“ ... To je snad to nejlepší ocenění ...

JM

LADISLAV SITENSKÝ VZPOMÍNKA

Dne 14. 11. 2009 zemřel ve věku 90 let významný český fotograf Ladislav Sitenický, za války příslušník československého letectva v Anglii. V posledních letech žil v Řevnicích. Není snad bez zajímavosti, že jeho rodinné vazby zasahovaly do Dobřichovic. Byl bratrancem Karla Neuberta, též fotografa, a Marie Havlíkové.

AH

TIP NA KNIHU

Z Čech do Indie za Satja Saí Bábou

Dana Puchnarová – malířka, grafička, ilustrátorka, autorka realizací v architektuře, výtvarná pedagožka a publicistka - je autorkou knihy *Z Čech do Indie za Satja Saí Bábou* o napínavém putování do největšího duchovního centra světa. S pětičlennou skupinou přátel z Čech se v r. 1996 vydala do Indie za nejznámějším žijícím duchovním učitelem Satja Saí Bábou, avatárem – vtělením Božství, a zažívá od počátku překvapení za překvapením.

Knihla je psána pro ty, kteří chtějí poznávat Indii jako duchovní matku Evropy a právě

ti si ji mohou zapůjčit v městské knihovně v Dobřichovicích.

(Dana Puchnarová, *Z Čech do Indie za Satja Saí Bábou*. Vydalo nakl. Fontána, Olomouc 2009, 1. vydání; <http://www.fontana-esoterica.cz>, e-shop: <http://www.fontana.ws>).

O vzniku knihy, o své cestě a o neobyčejných překvapeních v indických ášramech, o lidové kultuře a tradicích bude s promítáním filmů autorka vyprávět dne 13. února 2010 od 18 hod. v sále MUDr. F. Fürsta v Dobřichovicích.

Redakce

FOTBALOVÉ PROMĚNY

v roce 2009

Tak je tu opět zimní číslo Kukátka, ve kterém Vás již tradičně informujeme o tom, co se v dobřichovickém fotbale za uplynulý rok událo.

Veleúspěšný rok 2008 nastavil laťku opravdu velmi vysoko, ale rok 2009 byl ještě úspěšnější. Áčko s přehledem vyhrálo okresní přebor a postoupilo do středočeské I B třídy. Dorostenci vyhráli svou skupinu redukované okresní soutěže a žáci skončili ve své okresní soutěži druhí a postoupili do okresního přeboru starších žáků. Pouze běčko dospělých mělo značné výkyvy, dle toho, jak se scházelo. Jaro bylo tedy úžasné ...

Do nových soutěží jsme na podzim vcházeli s očekáváním, jak se v nich osvědčíme. Mno-

zí nám totiž předpovídali rychlý pád, zvláště pak áčku v krajské soutěži. Nu, nestalo se tak. Družstvo bylo doplněno zkušenými fotbalisty, jejichž jména byla na ligových či alespoň divizních soupiskách – Bouška, Kolín, Mašek, Černý, Vrščeký, Kalivoda a náhradní gólman Kremín, jenž chytil za třetiligové běčko Jihlavy. Spolu s dosavadními borci vytvořili silný tým, který se stále zlepšoval (jak si hráči na sebe postupně zvykali). Nu – a jaký je výsledek? Středočeskou I. B třídu hraje v pěti skupinách 70 týmů. Pouze jediný z těch 70 však na podzim nepoznal hořkost porážky! Víte, který? No samozřejmě: Dobřichovice! Ve své skupině jsou první s náskokem 10 bodů před týmem druhým.

A ostatní družstva? Dorostenci pouze jednou prohráli a postupují po suverénním vítězství v OS do nového OP dorostu, který bude na jaře vytvořen (nutno dodat, že v řadě zápasů nehráli naplno ...). Pozadu nezůstali ani žáci, kteří budou přezimovat rovněž na skvělém prvním místě OP starších žáků.

Na výčtu jinak samých úspěchů chybí běčko mužů, které bylo pro nedostatek zájmu zrušeno.

Nechceme však usnout na vavřínech, neboť jaro bude nesmírně těžké. Míč je kulatý a stát se může leccos, navíc už všichni o Dobřichovicích vědí a každý se bude chtít vytáhnout. Tým i nadále povede bývalý hráč Bohemians V. Mojžíš s asistentem M. Pytlíčkem. Do družstva přijde ještě několik posil.

To bude umožněno také díky vzniku občanského sdružení 1. FC Dobřichovice, jež

bylo na podzim založeno za účelem dalšího zkvalitnění úrovně kopané v Dobřichovicích a jež má propagovat klub i naše město. Předsedou se stal p. J. Mrázek a sportovním ředitelem p. P. Orság (jenž má bohaté zkušenosti nejen jako trenér a funkcionář, ale především v oblasti sportovního marketingu). P. Orság také uvedl, že naším cílem musí být další zviditelnění Dobřichovic a postup áčka až do krajského přeboru. První část jeho slov se již daří naplňovat, neboť o Dobřichovicích už začínají hovořit i nejvyšší představitelé Českomoravského fotbalového svazu ...

Hezkou zimní idylu, romantické Vánoce, veselé prožití Silvestra a vše dobré do nového roku přeje za fotbalisty

Miloslav Omáčka.

VOLEJBALOVÉ SOUTĚŽE

koncem listopadu

V uvedenou dobu jsou mistrovské soutěže v plném proudu; přesto snad nebude na škodu seznámit příznivce dobřichovického volejbalu s tím, jak se v nich našim družstvům daří.

Druholigové ženy jsou v průběžné tabulce se šesti vítězstvími a osmi prohrami na šestém místě. Po úvodních dvou porážkách ve Vamberku (0:3, 1:3) a dvěma výhrami doma s Jihlavou (3:0, 3:0) pokračovaly porážkami v Havlíčkově Brodě (1:3, 2:3), doma hrály s Nuslemi B 3:1 a 1:3 a v Pardubicích 2:3 a 3:2. Následovala dvě domácí vítězství nad Stavební fakultou Praha (3:0 a 3:1) a venku dvě porážky s FTVS Praha (2:3 a 1:3). Po Vánocích hrají doma v těchto termínech:

16. 1. s Vamberkem, 6. 2. s H. Brodem, 20. 2. s Pardubicemi, 6. 3. s FTVS Praha a 20. 3. s H. Králové.

Dobřichovičtí **muži B**, kteří hrají krajský přebor 1. třídy, jsou s jedinou porážkou na prvním místě. Vyhráli nad Čelákovcemi 3:2, 3:0, porazili Všechlapy 3:0, 3:1, Tuchlovice A dvakrát 3:2 a Český Brod dvakrát 3:1; s Nymburkem po vítězství 3:1 v prvním utkání, druhé prohráli 3:0. Po Novém roce mají na programu tato domácí utkání:

6. 2. Všechlapy, 20. 2. Č. Brod, 13. 3. Kralupy a 27. 3. Benešov

Naši **prvoligoví muži** mají na svém kontě z jedenácti sehraných zápasů devět výher a dvě prohry. Doma zvítězili nad Prosekem (3:0),

ČZU B Praha (3:0), MFF Praha (3:1), dále nad Č. Budějovicemi (3:1), Odolena Vodou (3:0), a Chomutovem (3:2), ale prohráli s Brnem B (3:2). Venku pak vyhráli v Poštorné (3:0), ve Starém Městě (3:0) a ve Vrchlabí (3:0), ale prohráli v Jablonci (3:2). V lednu příštího roku budou na domácí palubovce hrát ve dnech: 8. 1. s Poštornou, 9. 1. se Starým Městem, 22. 1. s Jabloncem a 23. 1. s Vrchlabím.

Základní část soutěže naši zakončí 29. 1. v Odolena Vodě a 30. 1. v Chomutově. Další termíny budou známy až po rozlosování nadstavbové části, ve které bude prvních osm družstev vyřazovacím způsobem hrát o postup do extraligy. Vzhledem k dosavadnímu průběhu je téměř jisté, že ani letos mezi nimi naši nebudou chybět.

HgS

ORIENTAČNÍ BĚH přijel umřít do ráje

Bylo dusné srpnové sobotní odpoledne. Orientační běžci se vydávali na start 2. etapy závodů „Pěkné prázdniny“ v Českém ráji. Šel i Míla Cupák s Pepíkem Paulů. Povídali si, Míla měl dobrou náladu, byl spokojený s dopolední etapou. Jen si postěžoval, že v jeho kategorii H 70 byli „mladíci“ i o 17 let mladší než on. (Vyšší kategorie se většinou už nevypisuje). Na startu Míla poodešel od Pepíka, snad se chtěl podívat na startovní čas, a náhle – pád. Buzola se nárazem roztránila na několik kusů, Míla leží, dýchá? Ožívání, téměř okamžitě, na startu byli v řadách běžců doktoři i sestry. V lese se rozhostí naprosté ticho. Po dlouhých minutách přijíždí sanitka, ožívání pokračuje, marný boj ...

Náš trenér, na kterého jsme byli vždy pyšní, zemřel. Zemřel tou nejkrásnější smrtí, jakou si vůbec může orientační běžec přát. V dobřichovickém dresu, se „špunty“ na nohách. V lese, kde to měl tak rád, mezi svými. Vždyť na startu byli kromě Paulů i Pavly Mrázovy, Procházkovi, Kettnerovi, Rusí, Jitka Svobodová, Vláda Jaroš ... Do

poslední minuty žil plnohodnotný život. Kdo z 87 letých se tímto může pochlubit?

Při nedělním závěrečném ceremoniálu uctili všichni přítomní Mílovu památku minutou ticha a krátkým potleskem. Bylo to uctivé a smutné. Při následném vyhlášení výsledků stoupali na stupně vítězů Vendulka Rusá, Mája Procházková, Pavla Mrázová, Tomáš Rusý ...Ti všichni prošli Mílovým rukama. Jestli se na ně díval z nebe, musel být potěšen, že tu po sobě zanechal stopy. Když jel Míla na závody, bylo vše tak, jak má být. Jeho červené auto bylo majákem v moři aut na parkovišti. Tam jsme se scházeli, domlouvali, zapisovali do knihy závodů.

Byl pro nás vzorem. Obdivovali jsme jeho duševní a fyzickou svěžest. Ještě loni na podzim pokácel ořech na své zahradě. Strom byl vyšší než jeho dům! Však na to byl patřičně hrdý. Sám se staral o dům i zahradu. Každý rok zavařoval, hlavně měl rád černý rybíz, říkal „ryvíz“. „To je nejlepší na klouby“, říkal. V zimě s námi jezdil na hory na běžky, hlavně do Mariánské v Krušných horách. Na rozdíl

od nás uměl namazat, tak se stávalo, že jsme měli co dělat, aby nám postava v hnědé šustákové bundě neujela. Od 50 let přidal ke svým pohybovým aktivitám každodenní ranní cvičení na záda. Proto také neměl problémy s páteří. K Mílovi patřila disciplína, jeho život měl řád. Byl to „starý sokol“. Neměl rád změny. Svá rozhodnutí většinou neměnil. Nevzpomínám si, že by byl někdy naštvaný. Vše bral racionálně a s nadhledem. On byl učitel nás všech. Co všechno věděl, co nám předal! Měli jsme ho rádi. V našich srdcích má navždy čestné místo. Jeho odkaz nám bude svítit na cestu jak lucerna.

Jiřina Štrossová 22. 8. 2009

Koncem srpna se náš oddíl zúčastnil oblíbených tříetapových závodů *Pěkné prázdniny* v krásné krajině Českého Ráje. Pro nejstaršího z nás, Mílu Cupáka, byly tyto závody, bohužel, poslední, skonal na startu 2. etapy. Řada závodníků, nejen z našeho oddílu, etapu neběžela, neboť se všemi silami snažili o záchranu jeho života. Nicméně ani ta nejušlechtlejší hnutí lidské mysli nezmohou nic proti neúprosným zákonům přírody. Z výsledků tedy alespoň krásné 3. místo naší nejmladší závodnice Vendulky Rusé v konkurenci 15 jiných desetiletých dívek. Budiž toto metaforou pro přirozený koloběh života, kdy bolest ze vzpomínek na odcházející hojí nově se rodící radosti.

Posledním prázdninovým závodem byla *Cena Horního Slavkova*. Byl to tradičně nepřilíš obsazený závod, v každé věkové kategorii kolem 20 závodníků, což však snižuje hezké zážitky z drsných západočeských hvozdů a také hezká umístění všech našich členů. Za všechny alespoň 2. místa J. Svobodové a A. Procházký. A též 1. místo naší ženské a 2. místo mužské trojice v závodě štafet, sponzorovaném karlovarskou Becherovkou. Tedy i večery byly plné bujarých zážitků.

Září bylo ve znamení celostátních závodů. Za největší úspěch lze považovat 2. místo Jitky Svobodové ve sprintu v Liberci 5. září v hlavní kategorii žen v konkurenci nejlepších závodnic z celé republiky, včetně několika reprezentantek. Další zářijový víkend jsme běhali v Lomničce u Plzně a pak nás již čekal vrcholový závod *Mistrovství České republiky* na klasické trati v Blansku. Za krásného počasí se zde sjela elita z celé republiky všech věkových kategorií. 4 ze 7 našich se probodovali do finále, kde se nejlépe umístili M. Procházková – 7/19 (sedmá z 19), P. Mrázová – 8/26 a A. Procházká – 11/43.

Z celostátních závodů jmenujme ještě alespoň říjnové *Mistrovství ČR štafet a klubů*, které se běželo ve známém lese Řáholci u Jičína a kde naše štafety mužů, žen i smíšená obsadily hezká místa v první polovině výsledkové listiny ve velké konkurenci Rumcajsů, Manek a Cipísků z celé republiky. V říjnu se též konal 35. ročník dvoudenního quasirecesistického závodu *Vodňanský kapr*, který se již tradičně vyznačuje poměrně, místy až nezměrnou uvolněnou náladou zejména mladších soutěžních kategorií. Poblíž Vodňan byla tou dobou k vidění roztočivá stvoření létající po lesích v karnevalových kostýmech a často uvádějící v úžas poklidné a mírumilovné místní houbaře. Cenou pro vítěze každé kategorie je zde živý kapr, což pro některé závodníky i závodnice bývá tak trochu vítězství Pyrrhovo, neboť si musí živého kapra vlastnoručně převzít. Často bývá vyžadováno i jeho osobní vylovení z kádě a žádoucí je i jeho políbení. Z našich kapra vyhrála P. Mrázová.

Posledním zářijovým víkendem začala sezona oblastních závodů, což jsou pro nás závody společné pro Prahu a Středočeský kraj. Tříetapový závod poblíž Žihle u Jeseňnice na Rakovnicku probíhal za krásného počasí babího léta, v čistých a dobře průběžných lesích. Nejlépe se umístila P. Mrázová, která vyhrála kategorii 45 let (1/7).

I ostatní naši závodníci se většinou umístili v první polovině. Další oblastní závody se běžely v Jedomělicích u Slaného, v Říčanech u Prahy, v Nedamově u Dubé a ve Staré Huti u Dobříše. Ze všech těchto závodů se počítá za celý podzim celkové umístění, tzv. Pražský a středočeský žebříček. V konečných výsledcích žebříčku se projevila dlouhodobá stabilní výkonnost našich závodníků P. Mrázové – 1/30, J. Štrosové – 4/30, M. Procházkové – 5/45, A. Procházký – 5/30 a V. Jaroše – 5/57. To samozřejmě nesnižuje výkony ostatních našich členů, kteří sice neběhají tak pravidelně, nicméně požitky z krásy našich lesů a radost z pohybu nemají o nic menší.

Náš oddíl se dále zúčastnil několika závodů jiných oblastí v termínech, kdy se žádný závod naší oblasti nekonal, protože škoda víkendu bez pobytu v přírodě. Zmiňme zde ještě zajímavý závod SMIK (S Mígrujícími Kontrolami), který je zpestřen tím, že kontrolní body, které závodník musí najít a označit, mají svůj „jízdni řád“, podle kterého se po lese pohybují. To činí závod kombinatoricky značně náročným

a zúčastňují se ho tedy pouze skalní příznivci a jedinci velmi hravé povahy.

Někomu by se mohlo zdát, že tímto naše sezona končí, leč není tomu tak. Na konci listopadu se rozbíhá Pražská zimní liga, která trvá až do prvního oficiálního závodu jarní sezony. Jedná se o závody organizované „nadivoko“ jednotlivými nadšenci, často na překvapivě starých mapách divných měřítek, někdy na bruslích, plánuje se i závod *Samá voda* v aquaparku v Liberci. Účelem této ligy rozhodně není umístění ale opravdu jen radost těch, kteří by bez orientačního bloudění nepřežili dlouhé zimní měsíce.

A těm, kteří rádi běhají na lyžích, sezóna naopak začíná. Mají nevýhodu, že jsou závislí na rozmarech počasí, ale každým rokem se vždy vydaří řada lyžařských orientačních běhů – LOB, pořádaných v rámci celé republiky v horských oblastech.

Jak vidno, tak se vždy najde příležitost pro zdravý pohyb ve zdravém prostředí v rámci tohoto krásného sportu, který se dá dělat v jakémkoli věku.

V. Jaroš

M. Cupák na stupních vítězů v Zubří, červen 2009, foto M. Paulová

LA FONTANA_{,S.R.O}

VINI E SPECIALITÀ ITALIANE A.D. 1994

- V naší "Enotece" najdete přes 300 druhů italských vín a Grappy.
- V naší "Cucina" najdete přes 200 druhů italských specialit jako např. „Antipasto, Prosciutto, Salumi, Parmiggiano, Aceto Balsamico, Pasta, a.t.d.
- Dále nabízíme Sommeliérské služby, Catering (Svatby a Firemní akce), Cestování (Vinitaly 2009) a.t.d.

PŘIJĎTE K NÁM S TÍMTO INZERÁTEM A VYCHUTNEJTE SI ŠÁLEK KÁVY ZDARMA

5. května 432
252 29 Dobřichovice
(areál bývalého statku)
Telefon: 257 71 13 63

Pondělí: zavřeno
Úterý-Neděle: 11-20 hod

STAVEBNÍ MATERIÁLY Dobřichovice, Pražská 819
ROZVOZ A SKLÁDÁNÍ ZAKOUPENÉHO MATERIÁLU

Provozní doba: Po-Pá: 7-12 13-16, So: 8-11

 721 554 000, 257 710 141 **257 710 143**

 dobrichovice@stavebniprodej.cz

Kola
Štorek
Řevnice

jízdní kola

■ příslušenství ■ náhradní díly

KOLA

- horská
- trekingová
- silniční
- dětská

- platební karty
- splátkový prodej bez navýšení

po-pá 8-18
čt 8-20
so 8-12
ne 14-17 (duben-srpen)

e-mail: info@kola-sport.cz
www.kola-sport.cz
tel.: 257 721 313
Komenského 92, Řevnice

DIMAN s.r.o., Dobřichovice

nabízí využití renovovaných prostor bývalého statku
- KULTURNÍHO A SPOLEČENSKÉHO SÁLU -

Možnost pořádání menších koncertů,
divadelních představení, společenských akcí,
školení, seminářů,
obchodních a prezentačních akcí.

Pronájem sálu Dr. Fürsta:

pronájem sálu bez přilehlé místnosti – velikost sálu 78 m ²	200 Kč/hod.
pronájem sálu včetně přilehlé místnosti (sál s jevištěm) – 104 m ²	250 Kč/hod.
pronájem piana	50 Kč/hod.
pronájem židlí – vybavení sálu jako hlediště	50 Kč/hod.
pronájem skládacích stolů	50 Kč/hod.

provozní a cenové podmínky při déletrvajících akcích - individuální dohoda

BLIŽŠÍ INFORMACE:

Diman s.r.o., 5. května 3, 252 29 Dobřichovice

Ing. Magda Havlíková

tel. 2 5771 1031 (byt), 602 660 960, Za Mlýnem 888, Dobřichovice

FEMAT[®]
spol. s r. o.

AUTOSALON ŠKODA
PRODEJ ND
SERVIS

PRODEJ NOVÝCH VOZŮ

- autorizovaný prodejce nových vozů ŠKODA
- zajištění výhodného financování (finanční i operativní leasing, spotřebitelský úvěr)
- nabídka předváděcí jízdy
- pojištění vozu přímo na místě
- přihlášení vozu do evidence příslušného MÚ
- výkup stávajícího vozu za hotové
- individuální a profesionální přístup ke klientům
- držitel certifikátu ISO 9001

VYZKOUŠENÉ OJETÉ VOZY

- široká nabídka vyzkoušených a prověřených ojetých vozů všech značek
- prodej referenčních vozů
- prodej předváděcích vozů
- výkup vybraných vozidel ŠKODA
- možnost protiúčtu

ŠkoFIN

VYZKOUŠENÉ OJETÉ VOZY
Kvalita Servis Jistota

- výhodné financování vozu (leasing, úvěr)
- vyřízení formalit při koupi a převodu vozu
- bezplatné ocenění Vašeho vozu

AUTORIZOVANÝ SERVIS

- autorizovaný servis vozů ŠKODA
- veškeré záruční i pozáruční opravy vozů ŠKODA
- profesionální pneuservis
- laserová GEOMETRIE
- kompletní diagnostika vozů
- rovnání karoserií na laserové stolici CELETTE
- vyřízení pojistné události
- příprava vozů pro STK, včetně zprostředkování
- prodej originálních náhradních dílů
- prodej a montáž orig. příslušenství, HANDS FREE sad a zabezpečovacích systémů
- po předběžné domluvě možnost objednání servisu i na vozy jiných značek
- držitel certifikátu ISO 9001

Originální díly
a příslušenství

SERVICE Mobil
SERVIS 24 hodin: 739 592 057

Výpadeč 2313, Praha 5-Radotín

Vrážská 24a, Praha 5 - Radotín

Tel./fax 257 810 520 / 257 812 029
E-mail prodej.radotin@femat.cz
Tel./fax 257 810 519 / 257 812 029
E-mail servis.radotin@femat.cz
Mob. tel. 737 287 352
E-mail bazar@femat.cz

NOVÉ VOZY Zelená linka: 800 400 104

SERVIS

Tel./fax 257 940 084 / 257 940 270
E-mail servis.chuchle@femat.cz

AUTOBAZAR

www.femat.cz

Fotogalerie ke článkům o indiánech v Peru

Toto téma rozepisujeme v rubrikách: *Spolky, Kultura a Dobrá adresa.*

Zdroj: www.inkaperu.cz

Tak vypadá čistá radost.

Edison s kolegy.

Sonkoča znamená srdíčko.

O. Vilímková s dětmi.

DOBŘICH s.r.o., Dobřichovice

nabízí možnost inzerce V DOBŘICHOVICKÉM KUKÁTKU

časopis vychází jako občasník, obvykle čtvrtletně v březnu, červnu, září a prosinci

Ceník

* **A5** (celá vnitřní strana) 3 500 Kč
Celoroční inzerce 11.200 Kč (4 x 2.800 Kč)

* **A6** (polovina vnitřní strany) 2 000 Kč
Celoroční inzerce 6 800 Kč (4 x 1700 Kč)

* **A5** (třetí strana obálky + PR článek) 5 000 Kč Celo-
roční inzerce 16 000 Kč (4 x 4000 Kč)

* **A5** (zadní strana pro PARTNERA Dobřichovického
Kukátka) 10 000 Kč. Celoroční inzerce
32.000 Kč (4x 8.000 Kč)

Partner získává zhotovení inzerátu zdarma, zveřejnění
PR článku a příp. další dohodnuté výhody.

Formáty menší než A6 budou přijímány dle
prostorových možností za smluvní ceny.
Nekomerční řádková inzerce zdarma!

Kontakt: Stanislav Mikeš tel: 227 031 097, mob. 605 179 192, e-mail: gabeva@volny.cz